

1/2021

FOTOIMPULS

ZPRAVODAJ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ

OBSAH

ÚVODNÍK

- 3 Úvodní slovo Jana Neugebauerová**

VSVF z. s.

- 4 Vyhodnocení činnosti za rok 2020**
9 Zpráva o hospodaření VZVF z. s.
5 Almanach VZVF z. s.

OSOBNOST

- 10 Jiří Havel**
11 Jiří Chadima
12 Libor Teplý
16 Luděk Vojtěchovský
17 Mijat Majdič
18 Pepa Ptáček

PORTFOLIO ČLENA ODBORNÉ RADY PRO FOTOGRAFII

- 19 Eva Stanovská**

FOTO-INFO

- 26 Almanach VZVF z. s.**
27 100leté výročí Foma
29 60 pozvání na výstavu
29 Drobný kulturní deníček

NEDALEKO

- 31 Marcela Zuchová**

KDE FOTÍM JÁ

- 32 Moje poslední výstava - P. Beran**
33 Tam kde fotím já - M. Suchánek
33 Čím, s kým a kde fotografuji já - P. Beran

FESTIVAL

- 34 Dny otevřených ateliérů fotograficky**

FOTOKLUBY

- 36 Fotoklub Nová Paka**

FOTOGRAFIE S PŘÍBĚHEM

- 38 Fotografie s příběhem**

VÝSTAVY/SOUTĚŽE

- 44 Salón východočeské fotografie**
44 Premiéra 2021
46 Česko – polské fotografické léto 2021

MAPOVÉ OKRUHY

- 48 Mapové okruhy vyhodnocení**

VZDĚLÁVÁNÍ

- 51 Pozitivní CK-fotovíkend**

Fotoimpuls č. 1/2021

Vydává:

Impuls Hradec Králové,
centrum podpory uměleckých aktivit

Tomkova 139, Hradec Králové

Ve spolupráci s Volným sdružením
východočeských fotografů, z. s.

Graficky upravil:

Radek Homola

Korektury:

Zuzana Neugebauerová

Redakce:

Jana Neugebauerová

a Rada pro fotografii Impuls Hradec Králové

Tisk:

Art-D Grafický ateliér Černý

Fotografie na obálce strana 1

Jiří Havel / Krkonoše, Kotelní jámy - 1977 /

Fotografie na obálce strana 52

Josef Ptáček / Vrchotovy Janovice

Vložená fotografie

Eva Stanovská / Plzeň divadlo /

Uzávěrka příštího čísla 2/2021 do 31. 10. 2021

Příspěvky do zpravodaje Fotoimpuls

zasílejte na adresu:

Impuls Hradec Králové

Tomkova 139

500 03 Hradec Králové

Telefon: 773 133 740

e-mail: foto@impulshk.cz

<http://www.impulshk.cz>

Vychází za finančního příspěví

Ministerstva kultury ČR

Registrováno na MK ČR pod

evidenčním číslem: MK ČR E 21253

Náklad 300 kusů

Neprodejné

Neprošlo jazykovou úpravou

ISSN 2570-6241

Úvodní slovo

Zůstaňme sami sebou

Je těžké psát úvodník, abych neopakovala podobná slova a myšlenky, které do zpravodaje Fotoimpuls 2/2020 napsal Ctibor Košťál. Ono se za uplynulých 6 měsíců ve společnosti vůbec nic nezměnilo. Stále byly naše volnočasové aktivity a koníčky potlačovány různými opatřeními v souvislosti s coronavirovou pandemií. Přesto, jak psal i Ctibor, věřím, že jste si našli motivaci fotografovat a fotoaparát vám tak pomohl překonat těžkosti všedních dní. Ani my v Impulsu jsme nezaháleli a alespoň přes obrazovku počítače jsme se snažili vám nabídnout kurz AdobePhotoshop a besedu s právníkem na téma Fotografové a autorské právo. Vím, že to osobní setkání nemůže nahradit, ale alespoň jsem měla pocit, že se něco málo děje. O to více se těším, až se teď budeme potkávat na výstavách, besedách a fotografických seminářích.

A že vzájemné setkávání se stejně „potrefenými“ lidmi chybí i vám, jsem se přesvědčila hned při první akci po rozvolnění 29. května na kurzu historických technik s Ivanem Neherou, které byly obsazeny během dvou dnů, a kurz Kallitypie se naplnil dokonce během pár hodin. Případní další zájemci ale nemusí smutnit, protože kurzy určité na podzim zopakujeme, a navíc ještě nabídneme kurz olejotisku a strukáz pro začátečníky s Vítězslavem Krejčím. Termíny najdete včas ve svých e-mailech nebo na webových stránkách Impulsu, centra podpory uměleckých aktivit.

Velké boom také zaznamenal víkendový fotografický workshop zaměřený na krajinářskou fotografii v Česko-saském Švýcarsku, kdy se během 3 dnů přihlásilo 30 fotografů a případní další zájemci jsou už bráni jako náhradníci. Velkou oblibu tohoto tradičního workshopu určitě zajišťuje Ctibor Košťál v roli lektora a průvodce.

Na podzim proběhne již 32. ročník fotografické soutěže Premiéra 2021, jejíž uzávěrka (příjem vašich fotografií do soutěže) je 30. září a vernisáž výstavy vítězných a dalších vybraných fotografií proběhne 20. listopadu v 9 hodin v Galerii Na Hradě v Hradci Králové. Podmínky soutěže najdete uvnitř tohoto zpravodaje.

Ve stejný den ve 14 hodin otevřeme i 6. Salon východočeské fotografie v Muzeu východních Čech v Hradci Králové. Takže důvod k setkání 20. listopadu určitě bude. Doufáme, že nám tento „Den fotografie“ zase nějaký lockdown nezhatí.

/ RADEK HOMOLA / KOLEŽ O ČERNÉ HVĚZDĚ /

První číslo Fotoimpulsu v letošním roce se vám dostává do rukou na začátku prázdnin, času odpočinku, dovolených, zaslouženého lenošení, ale i spousty krásného času na záliby, zájmy, sport a koníčky. Využijte tento čas, jak nejlépe umíte, ve zdraví a pohodě, protože jak psal Ctibor Košťál na závěr svého úvodníku v minulém čísle Fotoimpulsu o nicneděláním a spokojenosti se vším, co nám život přinese až po nos: „Pohoda, klídek, teplíčko. Cesta do pekel. Nedopusťme, aby nám tohle málo stačilo. Braňme se tomu, aby naše duše ovládla nebezpečná a zhoubná apatie. Nenechme se svázat do na první pohled úhledných balíků. Zůstaňme sami sebou, chťme se a těšme se na sebe...“ Přeji vám všem krásné prázdniny a těším se na krásná setkávání.●

J. N.

Vyhodnocení činnosti za rok 2020

DLOUHODOBÉ KURZY, DÍLNY, BESEDY, SEMINÁŘE

Hradecká fotografická konzervatoř – nástavbové studium

11. ledna a 15. února

Učebna Impuls Hradec Králové.

Závěrečné dvě lekce nástavbového studia Hradecké fotografické konzervatoře, která byla zahájena v únoru 2019.

Lektoři: doc. MgA. Josef Ptáček, Karel Kerlický

a Mgr. Vítězslav Krejčí

Posluchačů: 25

Odučeno: 20 hodin

Dlouhodobý odborný kurz

Hradecká fotografická konzervatoř

HFK je odborný vzdělávací kurz. Jedná se o intenzivní studium v rozsahu tří výukových bloků (181 výukových hodin), organizovaný formou dálkového řízeného studia a zaměřený převážně na výtvarnou fotografii. Uskutečňuje se v pravidelných víkendových setkáních jedenkrát měsíčně.

V listopadu 2019 se měly uskutečnit přijímací pohovory ke studiu na Hradecké fotografické konzervatoři, z důvodu neplánované operace doc. Josefa Ptáčka byly přijímací pohovory přesunuty na 21. března. Z důvodu celostátní karantény se opět přijímací pohovory nekonaly a uskutečnily se 20. června. K přijímacím pohovorům se přihlásilo 33 fotografů.

Ke studiu bylo přijato 20 posluchačů.

19. září

10. 10., 15. 11. a 12. 12. / plánované lekce - z důvodu celostátního koronavirového opatření zrušeno
Učebna Impuls Hradec Králové.

Výuku zahájilo všech 20 studentů. Vedoucími pedagogy jsou doc. MgA. Josef Ptáček, profesionální fotograf a doc. MgA. Vladimír Kozlík, profesionální fotograf, kurátor výstav a pedagog na Střední škole a Vyšší odborné škole reklamní a umělecké tvorby, s. r. o. Michael v Praze. V září odučeno 10 vyučovacích hodin.

Základy fotografování

13. a 27. února, 12. března

26. března, 8. a 22. dubna, 7. května / plánované lekce - z důvodu celostátního koronavirového opatření zrušeno
21. a 28. května, 4. a 18. června

2. července a 3. a 17. září / náhradní termíny po karanténě
Učebna Impuls Hradec Králové.

Kurz základů fotografování byl zaměřen nejen na začínající fotografy, ale i pokročilejší v něm našli informace, které obohatily jejich zkušenosti. V kurzu se frekventanti dozvěděli o základní fotografické technice a postupech ve fotografování. Dozvěděli se, jak fotoaparát vlastně funguje, k čemu jsou jednotlivé funkce, režimy nastavení

a vše si samozřejmě i vyzkoušeli v praxi. Cílem byla změna z nahodilého fotografování svého okolí k začátku cílevědomé tvorby.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě

Odučeno: 40 hodin

Historické fotografické techniky

Kyanotypie - modrotisk; Van Dyke - sépiový tisk; Slaný papír
8. února

28. března a 28. října / plánované kurzy z důvodu celostátního koronavirového opatření zrušeny (2 x 6 zájemců)
Fotokomora Impuls Hradec Králové

Impuls připravil pro zájemce tematickou řadu historických fotografických technik. Jako první byl v roce 2012 seminář na téma Gumotisk. V letošním roce jsme navázali s technikou kyanotypie - modrotisku, Van Dyke - sépiového tisku a slaných papírů. Cílem kurzu bylo provést zájemce o historické techniky počátečními nástrahami a záludnostmi procesů, které jsou již dávno zapomenuty, ale patří mezi skvosty výtvarných technik. Každý z absolventů by měl po absolvování kurzu v domácích podmínkách a s minimem speciálních pomůcek tyto techniky zvládnout.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava a absolvent ušlechtilých technik u prof. Ludka Vojtěchovského.

Odučeno ve dvou bězích: 12 hodin

Účast: 7 fotografů

Černobílá fotografie

7. – 8. března

Fotokomora Impulsu Hradec Králové

Cílem kurzu bylo naučit frekventanty fotografovat na negativní film a poté vyvolat film a zhotovit fotografie klasickým mokrým procesem ve fotokomoře.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě

Celkem bylo odučeno: 20 hodin

Absolvovalo celkem: 8 fotografů (z kapacitních důvodů fotokomory)

Velkoformátové kamery

16. května / z důvodu celostátního koronavirového opatření zrušeno

Areál hospitálu v Kuksu

Cílem víkendového semináře bylo naučit fotografy pracovat s velkoformátovými kypovacími kamerami v krajině a správně vyfotografovat architekturu. Nedílnou součástí bylo i následné zpracování nafotografovaných negativů ve fotokomoře. Účastníci vyvolávali negativy, zhotovovali kontakty a černobílé fotografie.

Lektoři: doc. MgA. Josef Ptáček, a doc. MgA. Vladimír Kozlík
Přihlášeno 20 fotografů

Dřevěné fotografování aneb velkoformátová fotografie

6. - 7. června

Učebna Impuls, fotokomora Impuls a exteriéry města Hradec Králové

Práce s velkoformátovou kamerou - fotografický návrat o 100 let zpátky. Fotografická dílna, při níž měli frekvenci možnost pracovat s formáty od 6,5x9 cm do 24x30 cm. Vyzkoušeli si techniku, která byla vyrobena v některých případech v 19. století, a ochutnali staré řemeslo a techniku, se kterou pracovali Josef Sudek nebo František Drtikol. Součástí dílny byla práce s velkoformátovým negativem ve fotokomoře a zhotovení fotografických kontaktů.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava

Odučeno celkem: 20 hodin

Účast: 5 fotografů (původně přihlášeno 7 zájemců)

- z kapacitních důvodů fotokomory nelze na kurz přijmout více zájemců)

Ikonografie krajiny

31. října

Z důvodu celostátního koronavirového opatření zrušeno

Exteriéry i interiéry Slavonic a okolí

Cílem víkendové praktické dílny bylo mapování rázu krajiny vlivem zásahu člověka a pochopení artefaktů do krajiny zasazených.

Lektoři: doc. MgA. Josef Ptáček a doc. MgA. Vladimír Kozlík
Přihlášeno 20 fotografů

Atmosféra divadelního festivalu

Z důvodu celostátního koronavirového opatření zrušeno

13. června: úvod do praktického semináře: teoretická část
20. – 28. června: praktické fotografování

22. a 26. června: průběžné konzultace vzniklých fotografií a praktická výuka s lektorem

Exteriéry Hradec Králové a Impuls Hradec Králové.

Seminář zaměřený na reportážní a dokumentární fotografii.

Fotografování divadelní atmosféry v ulicích města

Hradce Králové, foyer a stanech divadel v Hradci Králové v rámci 26. mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů a 21. ročníku Open air programu (aneb Ulice plné komediantů). Fotografování bylo individuální. V průběhu festivalu probíhaly konzultace s lektorem. Cílem semináře bylo naučit fotografy pracovat se zachycením momentální situace, která nejde zopakovat a je důležitá a klíčová pro ten daný okamžik, a to nejen při divadelním představení na jevišti, ale i při reakci diváků v hledišti i ulicích v průběhu celého festivalu.

Lektor: doc. MgA. Josef Ptáček

Fotografování pro mírně pokročilé

9. a 31. ledna – ukončení běhu z roku 2019

8. října - zahájení běhu podzim 2020

22. října, 5. a 19. listopadu, 3. a 17. prosince 2019

(2 závěrečné lekce proběhnou v lednu 2021)

Plánované lekce - z důvodu celostátního koronavirového opatření zrušeno

Kurz volně navazoval na základy fotografování. Jeho obsahem mělo být prohloubení dovedností s fotoaparátem, pochopení a smysluplné využití fotografických postupů, skladebných principů a kompozice při tvorbě obrazu.

V návaznosti na teorii měly být zařazeny praktické ukázky a cvičení.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě

Přihlášeno: 11 fotografů

Odučeno 4 hodiny

Lekce budou přesunuty na rok 2021

Krajinářská fotografie

České Švýcarsko

16. - 18. listopadu

Z důvodu celostátního koronavirového opatření zrušeno

Praktický fotografický víkendový seminář

Fotografický víkend je určen všem, kdo mají rádi fotografii.

Cílem je poznat specifika krajiny pod vedením zkušeného fotografa a cestovatele. Fotografický víkend je určen nejen pro zkušené fotografy, ale i pro jejich rodinné příslušníky.

Lektor: Ing. Ctibor Košťál

Přihlášeno : 34 fotografů

Olejetisk (Oilprint, Rawlinsoil)

7. a 8. srpna

5. prosince / plánovaný kurz z důvodu celostátního koronavirového opatření zrušen (7 zájemců)

Olejetisk byl další v řadě historických fotografických technik, které Impuls pro zájemce připravil. Kurz byl zaměřen na praktické zvládnutí staré fotografické techniky.

Absolvent bude seznámen s teorií techniky a její zpracování do praktického procesu.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava a absolvent ušlechtilých technik u prof. Ludka Vojtěchovského.

Účast: 6 fotografů

Odučeno: 20 hodin

Konzultace - rozborový seminář PREMIÉRA 2020 – 31. ročník fotografické soutěže

28. listopadu

Z důvodu celostátního koronavirového opatření zrušeno

Účastníkům fotografické soutěže Premiéra je každoročně dána možnost setkat se se členy poroty a hovořit s nimi o svých fotografiích. Možnost konzultací a rozborů soutěžních fotografií pro amatérské fotografy je velkým přínosem v jejich další tvorbě, napomáhá mimo jiné rozvoji vidění obrazu a rozpoznávání hrubých chyb ve fotografickém obraze. Rozborový seminář se každoročně setkává s velkým ohlasem, a to nejen mezi účastníky soutěže, ale i mezi ostatními fotografy.

Lektoři: MgA. Aneta Vašatová, doc MgA. Josef Ptáček,

MgA. Ivo Gil a Mgr. Vítězslav Krejčí.

Strukáž

13. a 14. (dva kurzy – 1. dopoledne a 2. odpoledne) března
Fotokomkora Impuls Hradec Králové

Program pracovní dílny:

Oživení jednoduché fotografické techniky tzv. strukáže. Jedná se o výtvarnou činnost v podobě kresby, malování, obtiskování apod. pomocí fotochemických roztoků na ploše černobílého fotografického papíru. V této dílně celý proces probíhá na světle, případně lze tuto techniku též kombinovat s postupy v temné komoře (kombinace s fotogramem, osvitem negativu apod.). Výsledek závisí do značné míry na náhodě a prakticky jej nelze identicky opakovat. Přínosem nemusí být pouze autentický prožitek z tvorby a následného překvapení, ale také myšlenková interpretace díla.

Lektor: Mgr. Vítězslav Krejčí

Přihlášení: 24 zájemců

Náhradní termíny

11. září

Kurz proběhl za účasti 8 fotografů a odučeno 7 hodin

24. října - dva kurzy pro 16 zájemců neproběhlo

Beseda s Františkem Dostálem

25. ledna

Krajský úřad Královéhradeckého kraje v Hradci Králové

Téma:

František Dostál je současný český reportážní a dokumentární fotograf žijící v Praze. Jeho nejslavnějším souborem jsou Letní lidé, který vytvořil mezi roky 1968–1990 ve Zlenicích na řece Sázavě. Námětem jeho tvorby v posledních 30 letech jsou především lidé pražských ulic.

5 hodin

Účast: 98 fotografů

Beseda s MgA. Anetou Vašatovou

28. listopadu

Z důvodu celostátního koronavirového opatření zrušeno

Krajský úřad Královéhradeckého kraje v Hradci Králové

Téma besedy měla být výtvarná fotografie, její vývoj a postavení v současné době.

Soutěže

31. ročník fotografické soutěže

PREMIÉRA 2020

duben 2020: vyhlášení soutěže

30. září 2020: uzávěrka příjmu fotografií

14. října: zasedání poroty

1. – 30. listopadu: výstava vybraných fotografií v Infocentru Hradec Králové neuskutečnilo se, výstava nainstalována na chodbách Impulsu Hradec Králové, centra podpory uměleckých aktivit

18. listopadu 2020 - 8. ledna 2020 výstava vítězných

fotografií v galerii Na hradě Hradec Králové

Výstava nainstalována v termínu a otevřena pro veřejnost od 3. prosince

18. listopadu vernisáž – neuskutečnila se

23. listopadu: předání cen vítězům a vyhodnocení soutěže - neuskutečnilo se

Premiéra je fotografická soutěž každoročně vyhlašovaná Impulsem Hradec Králové ve spolupráci s Volným sdružením východočeských fotografů, z. s. Tento projekt se uskutečnil s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky, Královéhradeckého kraje a Statutárního města Hradec Králové. Dále Premiéru podpořili FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové a FOMEI a. s. Hradec Králové.

Je určena pro všechny zájemce o fotografii a není omezena věkově ani žánrově. Jedinou podmínkou je, aby soutěžící fotografie nebyly dosud nikde vystaveny ani publikovány. Amatérská fotografie je jediný obor, ve kterém celostátní soutěži nepředchází okresní ani krajská kola. Ve východních Čechách proto soutěž Premiéra dává každoročně přehled o úrovni amatérské fotografie a ze soutěžních kolekcí pak vybíráme fotografie, ale hlavně autory, nejen pro regionální výstavy.

Kategorie A: Volná tvorba

Kategorie B: Pocta architektury: Téma vyhlášené na počest architekta Josefa Gočára (*1880, † 1945)

V letošním 31. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2020 bylo porotě předloženo 656 fotografií od 94 autorů, z čehož v kategorii A 514 fotografií od 67 autorů a v kategorii B 142 fotografií od 27 autorů.

Porota :

předseda: MgA. Aneta Vašatová, profesionální fotograf Hradec Králové, pedagog fotografie na vysoké škole ART & DESIGN INSTITUT v Praze

členové: doc. MgA. Josef Ptáček, profesionální fotograf Praha, MgA. Ivo Gil, profesionální fotograf Praha, Mgr. Vítězslav Krejčí, fotograf, pedagog, zástupce FOMY Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové

NÁRODNÍ SOUTĚŽ A VÝSTAVA AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE SVITAVY 2020 (NSAVF)

Zastoupením Jany Neugebauerové, pracovnice Impulsu Hradec Králové, MVDr. Rudolfa Němečka a Vladimíra Skalického (členy odborné rady pro fotografii Impuls Hradec Králové) v odborné radě pro fotografii při ARTAMA Praha máme podíl na znění statutu, vyhlášení a propagaci 40. ročníku soutěže. Porota NSAVF hodnotila ve Svitavách celkem 817 snímků od 196 fotografů a sedmi kolektivů.

Fotografování v době koronavirové

Fotografická minisoutěž v období celostátní covidové karantény.

Postupně po 14 dnech byla vyhlášena 4 témata -

fotografové posílali fotografie elektronicky. Porotu tvořila laická i fotografická veřejnost, která měla možnost na facebooku pro jednotlivé fotografie hlasovat. V minisoutěži se sešlo celkem 115 fotografií od 35 autorů. Ve skupině na facebooku bylo registrováno 80 osob.

Výstavní činnost

V roce 2020 bylo naplánováno 37 výstav, a to nejen ve výstavních prostorách v Hradci Králové. Vítězné snímky fotografické soutěže Premiéra 2019 bylo možné zhlédnout ve Svitavách. Na výběru autorů pro výstavy se podílí odborná rada pro fotografii, která pracuje při Impulsu Hradec Králové, centra podpory uměleckých aktivit.

Infocentrum Hradec Králové

6. - 31. 1. **DVOJKY A TROJKY** - Tomáš Lelek, Výrava; **PÍSKOVCOVÉ PLASTIKY** - Jaroslav Lelek, Jasenná (fotografie)

1. - 28. 6. **MINIMALISMUS** - fotoklub Omega Hradec Králové (fotografie)

1. - 31. 7. **ATMOSFÉRA DIVADELNÍHO FESTIVALU** fotografie ze stejnojmenného workshopu: festival Divadlo evropských regionů a Open air programu v Hradci Králové v roce 2019

1. - 31. 8. **FOTOGRAFOVÁNÍ V DOBĚ KORONAVIROVÉ** - čtyřicet dní v karanténě, čtyřicet fotografických témat, čtyřicet veršů

1. - 30. 9. **FOTOKLUB NÁCHOD „2020“** - fotografie členů fotoklubu Náchod a hosta Miroslava Kolátora

2. - 30. 11. **PREMIÉRA 2020** - vítězné fotografie 31. ročníku fotografické soutěže - neuskutečnilo se (38 fotografií)

Výstava přesunuta na prosinec 2020

2. - 30. 11. **PREMIÉRA 2008 - 19** - vítězné fotografie fotografické soutěže z let 2008 - 2019 v digitální části výstavního prostoru - neuskutečnilo se (připraveno 122 fotografií) Výstava přesunuta na prosinec 2020

1. - 31. 12. **ČERNOBÍLÁ FOTOGRAFIE** - Ivan Nehera, Kvasiny - neuskutečnilo se (připraveno 42 fotografií)

Galerie U Přívozu Studijní a vědecké knihovny

HRADECKÁ FOTOGRAFICKÁ KONZERVATOŘ 2019 - 2020 Absolventské soubory fotografií posluchačů nástavbového studia HFK pod vedením doc. MgA. Josefa Ptáčka Vernisáž 6. března Výstava uzavřena od 11. března z důvodu koronavirové

pandemie

Výstava byla zprostředkována divákům virtuálně - filmový záznam pořídil Michal Zahálka

Galerie fabrika Svitavy

únor - září **PREMIÉRA 2019** - repríza výstavy vítězných fotografií 30. ročníku stejnojmenné soutěže

Knihovna města Hradce Králové, pobočka Jana Masaryka 605, Hradec Králové

2. - 31. 1. **FOTOGRAFIE** - fotoklub KDÚ Trutnov

2. - 28. 2. **FOTOGRAFOVÉ VE FOTOGRAFII** - fotografie vystavovali Zdeněk Bažant - Velké Němčice, Jiří Cvrkal - Hradec Králové, Kateřina Göttlichová - Praha, Jitka Prausová - Hradec Králové a Eva Stanovská - Dřenice. 1. - 30. 6. **FRAGMENTY TĚLA A DUŠE** - fotografie Alice Skřivanové z Prahy byly doplněny verši známých básníků 1. 7. - 31. 8. **NA TRIPU** - Lenka Hurdálková, Trutnov (fotografie)

1. 9. - 30. 12. **PRŮNIKY** - Eva Stanovská, Dřenice (fotografie)

1. 10. - 31. 12. **KOMPLIKOVANÁ REALITA** - Václav Staněk, Plzeň (fotografie)

1. 11. - 30. 11. **CESTA JE CÍL** - Renáta Molová, Praha (fotografie) - neuskutečnilo se (12 fotografií)

1. 12. - 31. 12. **ČERNÁ PEKÁRNA** - Tomáš Král, Rodná (fotografie) - neuskutečnilo se (12 fotografií)

Bazalka, Hradec Králové

1. - 30. 6. **ATMOSFÉRA DIVADELNÍCH FESTIVALŮ 2016 - 2018**

1. 7. - 31. 8. **NA TRIPU** - Lenka Hurdálková, Trutnov (fotografie)

1. - 31. 8. **NEBE NAD VELKÝM MĚSTEM** - Eva Stanovská, Dřenice (fotografie)

1. - 30. 9. **BEZ ZDROJE VIDITELNÉ REALITY** - Karolína Kubcová, Náchod (stručkáže)

Kavárna District 5, Hradec Králové

1. - 30. 1. **FOTOGRAFIE** - Jan Bernhard, Hradec Králové

1. - 30. 5. **BEZOBAV** - Výstava obrazů účastníků kurzů kresby a malby pod vedením Barbory Pejškové, které pořádá centrum uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové 1. - 30. 6. **ATMOSFÉRA DIVADELNÍCH FESTIVALŮ 2016 - 2018** - ohlédnutí za divadelními festivaly v Hradci Králové

Knihovna města Hradce Králové, Wonkova 1262, Hradec Králové

1.11. - 31. 12. **FOTOGRAFOVÁNÍ V DOBĚ KORONAVIROVÉ**

- čtyřicet dní v karanténě, čtyřicet fotografických témat, čtyřicet veršů Výstava byla zprostředkována divákům virtuálně - filmový záznam pořídila Knihovna města HK

Bistro Kampus, 1172/3, Hradec Králové

CELOROČNĚ **GOTHAM CITY** - Martin Lukeš - Praha

Galerie Impuls Hradec Králové

1. 1. - 10. 4. **BEZOBAV** - výstava výtvarných prací posluchačů kurzů kresby pro dospělé pod vedením Bary Pejškové, které pořádá Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit

10. 2. - 31. 12. **ČERNOBÍLÁ FOTOGRAFIE** - Ivan Nehera, Kvasiny

15. 4. - 31. 12. **HRADECKÁ FOTOGRAFICKÁ KONZERVATOŘ** 2019-2020 - absolventské soubory fotografií posluchačů nástavbového studia HFK pod vedením doc. MgA. Josefa Ptáčka

23. 11. - 31. 12. **PREMIÉRA 2020** - fotografie 31. ročníku fotografické soutěže
- výstava původně plánovaná do Infocentra v Hradci Králové
Výstava byla zprostředkována divákům virtuálně - filmový záznam pořídil Martin Holoubek

Galerie za Galerií Hradec Králové

12. 3. - 14. 4. - **KRESBY** - studenti Gymnázia J. K. Tyla Hradec Králové, křest knihy, kterou ze svých kreseb a veršů vydali - neuskutečnilo se

15. 4. - 18. 6. **FOTOGRAFIE** - Milan Křištof, Pardubice
KRESBY - Jana Bednářová, Hradec Králové

1. 9. - 30. 12. **PRŮNIKY** - Eva Stanovská, Dřenice (fotografie)

Galerie Na hradě, Na Hradě 91/3 Hradec Králové

18. 11. 2020 - 8. 1. 2021 **PREMIÉRA 2020** - vítězné fotografie 31. ročníku fotografické soutěže
Výstava byla zprostředkována divákům virtuálně - filmový záznam pořídil Martin Holoubek.

Galerie Odboru kultury Královéhradeckého kraje

1. 1. - 1. 5. **ATMOSFÉRA DIVADELNÍ ATMOSFÉRY** retrospektivní výstava fotografií stejnojmenných Workshopů z let 2012 - 2018 pod vedením doc. Josefa Ptáčka

5. 5. - 31. 12. **BEZOBAV** - Výstava obrazů účastníků kurzů kresby a malby pod vedením Barbory Pejškové, které pořádá centrum uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové

Publikační činnost

FOTOIMPULS

Neprodejný zpravodaj v nákladu 200 a 300 kusů.
V letošním roce vyšla 2 čísla ve formátu A4 a v rozsahu 60 stran v černobílém provedení. V době rychlého internetu však náš zpravodaj už zcela opustil svou roli aktuálně informativní: díky e-mailu a sociálním sítím, internetovým časopisům a jejich newsletterům, je možné doručit aktuální informace téměř okamžitě (od roku 2012 je Fotoimpuls zveřejňován i v elektronické podobě na www stránkách Impulsu). Ale přesto dokumentační funkce tištěného zpravodaje má svůj smysl.

I tištěný Fotoimpuls zachycuje a zveřejňuje vše důležité, co se ve fotografickém životě hlavně ve východočeském regionu děje, základní informace o vzdělávacích akcích, soutěžích, výstavách, fotoklubech, mapových okruzích, zajímavých fotografech aj. Je to vlastně podrobná orientace ve východočeském amatérském fotografickém životě s přesahy do celostátního fotografického dění.

Fotoimpuls se věnuje nejen amatérským východočeským fotografům, ale všimá si i přátel, kolegů a spolupracovníků, kteří dosáhli nějakého významného úspěchu, jubilea či ocenění, např. Čestné členství VSVF či Cenou Ministra kultury. Jsme přesvědčení, že Fotoimpuls přispívá i k většímu povědomí našeho společenství. Což je samo o sobě třeba. Mnozí mladí už ani netuší, k čemu byly, jsou a měly by být spolky... Funkci dokumentační, ale i tu společenskou, sjednocovací, spolkovou plníme na stránkách Fotoimpulsu i nadále.

Spolupráce na celostátních akcích se uskutečňuje na základě dohody s hlavními pořadateli a podle jejich požadavků se podílíme převážně na přípravě koncepce soutěží, spolupracujeme při vyhlášení, propagaci, zajištění lektorů a porotců, zajištění reprízy výstav ap.

Studijní knihovna

Průběžně po celý rok

V roce 2011 jsme začali budovat studijní knihovnu SAK Impuls pro zájemce o výtvarnou kulturu a fotografii. Jsou zde zastoupeny např. tituly Daniela Mrázkové: Příběh fotografie; Karel Srp: Václav Boštk; Zdeněk Sklenář: Deset tisíc věcí - deset tisíc let; Barbora Špaletová a Lukáš Rittstein: Nepřístupuj blíž; Čchi Paj-š a jeho slavní žáci Li Kche-žan a Chuang Jung-jü; Rezonance Federico Díaze Area: Vizuální aktivismus, instalace, architektura; Josef Čapek: Grafika; Jiří Straka: Živá malba; Lukáš Rittstein: Vědomí věčně něžných já; Milan Grygar: Laozi; Opičí král Zdeňka Sklenáře; Laozi; Jan Merta: Stockhausenova symfonie; Jan Reich: Posázaví; Jan Reich - Fotografie; Dušan Pálka: Pražský špektákl; Jan Reich: Verschwindende Prag; Jan Reich: Dům v krajině; Vladimír Borgis: Miroslav Bílek; Josef Ptáček: Země krásná; Letná XL: 40. výročí největší struktury Zdeňka Sýkory; Stanislav Voksa: Příběh fotografií Pardubicka; Josef Mühlendorf a Pavla Vrbová: Od sportu fotografického k umělecké fotografii; Encyklopedie východočeské fotografie a další. Tituly do knihovny se průběžně doplňují.

Knihovna je přístupná veřejnosti v pracovní dny od 7.30 hodin do 16 hodin. Mimo pracovní dobu a v sobotu po telefonické domluvě. Knihovna vzniká z darů fotografů i nakladatelství: Vydavatelství KANT - Karel Jedlický, Praha; Galerie Zdeněk Sklenář, Praha; Nakladatelství Nový Svět, Praha; Josef Ptáček; Ivo Gil, Vítězslav Krejčí, Jana Neugebauerová a další.

Úspěchy našich fotografů:

NÁRODNÍ SOUTĚŽ A VÝSTAVA AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE SVITAVY 2020 (NSAVF)

Z celkového počtu 21 cen, které porota na této soutěži udělila v kategoriích dospělých fotografů (19 cen pro jednotlivce a 3 ceny fotoklubům), získalo 11 cen našich členů - absolventů různých fotografických kurzů a seminářů, 2 fotografové, kteří s Impulsem dlouhodobě spolupracují a 2 východočeské fotokluby (Svitavy a Artykadlo Holice).

Ve druhém ročníku soutěže o nejlepší divadelní fotografii

Divadelní fotografie 2020 v kategorii profesionálů získala 3. cenu Anna Benešová za snímky Faust (amatérská fotografa z Hradce Králové).

CENA MINISTRA KULTURY V OBORECH ZÁJMOVÝCH UMĚLECKÝCH AKTIVIT

potřetí ve východních Čechách.

Mgr. Vítězslav Krejčí, předseda Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové z. s.

Obdržel cenu v kategorii neprofesionální audiovizuální a výtvarné aktivity za rok 2020.●

Zpráva o hospodaření volného sdružení východočeských fotografů rok 2020

**K 31. 12. 2020 mělo VSVF Hradec Králové z. s. 129 členů a 18 čestných členů.
Výše členského příspěvku byla 200,- Kč.**

Příjmy:

členské příspěvky za rok 2018	1 600,00 Kč
členské příspěvky za rok 2019	3 800,00 Kč
členské příspěvky za rok 2020	17 800,00 Kč
členské příspěvky za rok 2021	1 600,00 Kč
členské příspěvky za rok 2022	400,00 Kč
členské příspěvky za rok 2023	200,00 Kč
příjmy celkem	25.400,00 Kč

Výdaje:

poplatky za vedení účtu Komerční banka	-52,00 Kč
ceny Premiéra	5 000,00 Kč
ostatní režijní výdaje	3 790,00 Kč
výdaje celkem	8 738,00 Kč

Mistr Jiří Havel nejen fotografující, ale i jubilující.

„Nahý jsem přišel na svět... samozřejmost, kterou bych nemusel zdůrazňovat, věta, kterou tak trochu kradu. Jenže když člověk uvykne, že ho skoro celý život někdo nebo něco nerozlučně doprovází, může mu připadat divné, že tomu tak nebylo odjakživa. Od narození. V mém případě je s podivem, že jsem se nenarodil s fotoaparátem na krku. Že jsem tak dlouho přežíval v bláhové nevědomosti a ten svůj šestý smysl ani nepostrádal. Dlouho jsem netušil, že takový mechanický přístroj bez duše může zásadním způsobem ovlivnit celý lidský život. A to jsem se s ním setkával od nejútlejšího dětství! U příležitosti obsáhlé rodinné fotodokumentace na mne spiklenecky pomrkal svou závěrkou často. Jeho uhrančivé skleněné oko cosi naznačovalo, slibovalo, lákalo k neznámým, nádherným dobrodružstvím... Ale kdepak já! Já byl tehdy dítě, které rozum bralo jen pomaloučku, dlouho jsem nechápal, jakých kouzel může být takový přístroj schopen. Ani ve snu mě nenapadlo, že fotografování se jednou stane náplní i smyslem mého života a že fotoaparát bude nejen mým nejdůležitějším pracovním nástrojem, ale i nejuvěrnějším společníkem a přítelem. Bude se vyvíjet se mnou, ba dokonce mne v jistém smyslu předstihne, neboť se bude zdokonalovat tak prudce, že za ním budu celý život jen pokulhávat...“

(vyznání Jiřího Havla „vytržené“ z jedné z jeho mnoha fotografických knih)

/ CTIBOR KOŠTÁL / JIŘKA HAVEL V DOLOMITECH 2008 /

Pro nás, kteří Jiřího známe již dlouhé desítky let a něco jsme s ním prožili, se to zdá až neuvěřitelné. Zároveň vlastně ale i záviděníhodné. Přátelé, nestor zejména krkonošské fotografie, Jiří Havel, oslavil 9. dubna 2021 své devadesáté narozeniny... A dožil se jich, jak sám aktuálně říká, ve stavu relativně uspokojivého zdravotního stavu.

O jeho životě a tvorbě toho již bylo napsáno mnoho. Nicméně malé oživení alespoň toho stěžejního jistě neuškodí.

Za svůj bohatý život, který Jiří započal v Horní Brané, navštívil a fotografoval mnohá pohoří téměř všech světových kontinentů. Fotografoval majestátné Himálaje, Severní i Jižní Ameriku, vyprahlé pláně v Africe i červenci v centrální Austrálii. V posledním čtvrtstoletí si pak moc oblíbil relativně blízké, neskutečné fotogenické italské Dolomity.

Zeptáte-li se ho ale, kde je mu nejlépe, kde nejintenzivněji prožívá ony pomíjivé okamžiky předcházející každému zmáčknutí spouště, nedočkáte se jiné odpovědi než té, v níž se patrioticky vyznává k lásce k našim nejvyšším horám. Jsou to právě Krkonoše, které mu učarovaly nejvíce, do nichž se vždy rád vrací a koneckonců, které se také staly jeho celoživotní láskou a nevyčerpatelným fotografickým tématem.

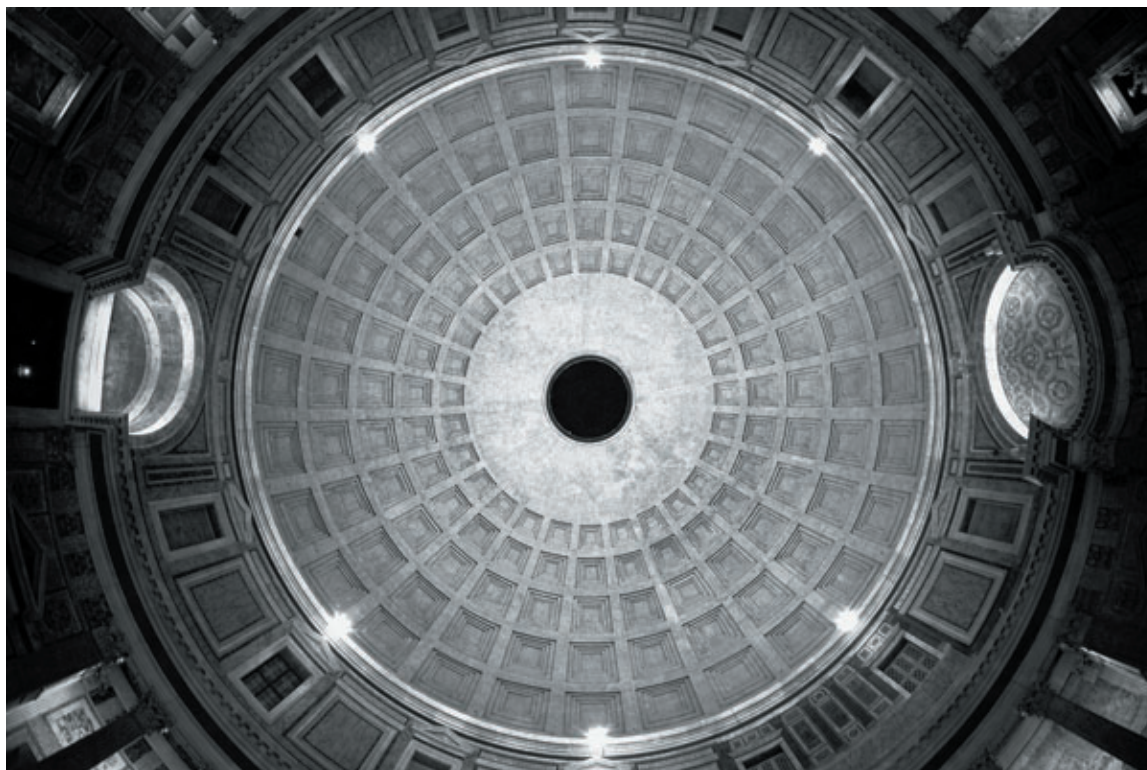
Milý Jiří, kolego a kamaráde. Přeji Ti nejen za sebe, ale i za ostatní členy VSVF pevné zdraví, svěží mysl a tradiční dobré světlo. Jsme moc rádi, že Tě máme.■

Za gratulanty, Ctibor Košťál.

Jiří Havel se stal již před 20 lety čestným členem našeho VSVF.

Jubilant Jiří Chadima

Fotograf, glosátor, vydavatel, čestný člen Unie výtvarných umělců Hradec Králové z. s., nově osmdesátník.

/ JIŘÍ CHADIMA / ŘÍM-KOPULE PANTHEONU /

S Jiřím jsem se poprvé setkal při studiu Institutu lektorů a porotců pořádané ÚKVČ (Ústav kulturně vzdělávací činnosti Praha) ve vzdělávacím středisku v Solenicích. V osmdesátých letech minulého století jsme po tři roky studovali nejen fotografii, ale i psychologii, gerontologii, pedagogiku, estetiku i český jazyk. Pod vedením zkušených lektorů (Řehák, Šimek, Tausk, Šmok, Noel, Fialová aj.) jsme vstřebávali myšlenky a vědomosti, které nám lektori předávali. Jiří patřil k pilným studentům, kteří plnili zadané úkoly v termínu a příkladně.

Čas plynul a já viděl Jiřího pouze na setkáních absolventů Solenické Sorbony, jak jsme školu slangově nazývali. V té době bydlel v Kralupech nad Vltavou a mně se do rukou dostaly jeho fotografie jazzu. Za vzpomínku stojí oslava jeho padesátých narozenin. To již si připravoval bydlení v Chudeřicích, kde přestavěl, co se dalo. Z garáže vybudoval výstavní prostor, který nazval Galerie G-Ž. Pozval fotografy, grafiky i básníky a každý měl vyčleněný čas a prostor pro představení své tvorby. Ani později nezahálel. Využíval své organizační schopnosti k pořádání „Festivalu umění - aneb setkání s múzami“ pro žáky z několika LŠU (Lidová škola umění), které se konalo nejprve v Chudeřickém sále, poté v prostorách zámku i areálu parku v Chlumci nad Cidlinou a potřeť v Chlumeckém kulturním domě. Setkávali se přitom budoucí fotografové, malíři, hudebníci, básníci, ale i dětské pěvecké sbory s předními výtvarníky a pedagogy z Východočeského a Středočeského kraje. Ti účastníci, kteří nejvíce

zaujali, obdrželi obrázek od malíře Václava Frolíka „Naděje umění“. Jiřímu nelze upřít, že jako bystrý pozorovatel dění ve výtvarném umění následně přesunul svoji pozornost na glosování navštěvovaných výstav. Založil elektronický časopis Fotodrby, aby v duchu novin typu Blesku poukázal na vyhocené situace. Brzy pochopil, že cesta drbů není ta pravá a obsahově i názvem časopis přetvřil na „Chadimova Fotorevue“ /www.fotorevue.org/.

Na internetových stránkách publikuje již 394 odkazů na pečlivě dokumentované události doplněné texty, fotografiemi, tvorbou autorů včetně autentických rozhovorů, které pořizuje při vernisážích. Tato publikační činnost Jiřího Chadimy, mapující fotografické a výtvarné akce, navíc systematicky archivované, je nedoceněná. Jiří nezahálel ani ve volné tvorbě. Intenzivně fotografuje a vzniklé cykly „Portréty z vernisáží a hospod“ byly vystaveny v Galerii spořitelna v Kladně, Českých Budějovicích a „Slovácko“ v Neratovicích a Týništi nad Orlicí. V současné době se věnuje cestovnímu dokumentu a vznikly například cykly „Řím“, „Hrad Helfštýn“, „Zbrašovské jeskyně“, „Kovo zoo v Evropě“ a další, o kterých píše ve své fotorevue.

Přejeme Jiřímu Chadimovi sílu, ať máme co nejvíce jeho nových stránek fotorevue.●

*Pro Impuls
Rudolf Němeček*

/ LIBOR TEPLÝ / FOTOGRAFIE ZE SOUBORU VILA TUGENDHAT /

Libor Teplý, dva portréty

K Liborovi mne přivedla náhoda. Na internetu jsem hledal Petra Mikšíčka, autora knihy Sudetská pouť. Díky své špatné paměti jsem do vyhledávače zadal omylem špatné slovo. Nevím proč, ale zrovna mi vyvstalo jméno Spurný. Tak jsem ho vepsal. Hledanou knihu mi to samozřejmě nenašlo, ale našel jsem fotografa Miloše Spurného a s ním souvisejícího člověka dvou rolí. Libora Teplého fotografa a Libora nakladatele.

A proč Libora? Protože ve svém nakladatelství vydal dvě knihy fotografií Miloše Spurného. Proto mne „digitální cesta“ dovedla až sem. A protože se mi spojilo to, že jsem si před dávným časem koupil zajímavou knihu *Ordo Amoris* s texty významných Čechů na téma řádu a svobody, které doprovázely zajímavé Liborovy fotografie, chtěl jsem autora fotografií poznat. Netrvalo dlouho, abych si s Liborem dohodl setkání za účelem poznání a vrácení Spurného knih, které jsem měl zapůjčené. Byla to i příležitost popovídat o tvorbě a vydávání knih.

Divná doba a omezení cestování mezi okresy posunuly naše setkání až na květen 2021, kdy jsme se s Liborem potkali na parkovišti u Boby Centra v Brně, abychom se poznali a o fotografii si něco popovídali.

Libor fotograf

Libor mi vyprávěl, jak se k fotografii dostal. Aktivně začal fotit už na gymnáziu. Vzpomíná ale na chvíle, kdy doma v zatemněné kuchyni dělala fotografie jeho matka a on u ní seděl na klíně a koukal. Už tehdy fotografii vnímal jako něco tajemného. Tma, ticho, červené světlo a obrázky, které vystupovaly z bílých papírů.

Koncem 70. let 20. století se Libor stal členem brněnského fotoklubu, kde se seznámil s Milošem Spurným. Spurný byl v kolektivu fotografů výraznou autoritou se svým jasným názorem. Přesto se Liborovi jako mladému nadšenci pro fotografii Spurného sarkastické hodnocení předkládaných fotografií nezamlouvalo.

Po dokončení studia na Vysoké škole zemědělské v Brně

byl Libor, na přání rodičů, alespoň na pět roků zaměstnán jako zemědělský inženýr. Tuto dobu si „odkroutil“, ale záhy poté nastoupil do Domu umění města Brna na pozici organizačního pracovníka a fotografa. Libor stále intenzivně fotografoval a své fotografie prezentoval na mnoha výstavách. Po roce 1989 začala být Liborova fotografická činnost jeho hlavním zaměstnáním. Jako samostatný fotograf spolupracoval s mnoha kulturními institucemi a vydavatelstvími. Na přelomu tisíciletí se dostává do stádia, kdy chce prezentovat své fotografie knižně sám, neomezován vydavateli, se kterými měl často jiný názor na výslednou podobu reprodukováných fotografií. V rozhovoru zmínil ne zcela výjimečnou situaci, kdy grafik podporován vydavatelem zacházel s fotografií necitlivě, prováděl úpravy fotografie bez jeho souhlasu, a to včetně výřezu. Tato situace ho dovedla v roce 2000 k rozhodnutí založit se svojí ženou Janou vlastní nakladatelství FOTEP.

Tvorbu Libora Teplého vnímám ve dvou rovinách. Předem je potřeba vysvětlit, že obě jsou pro Libora charakteristické a vzájemně vyvážené.

V jedné rovině jsou to dlouhodobé projekty na téma, pro které se sám rozhodne. Na projektech pracuje cíleně a dlouhodobě i několik roků. Snaží se do tématu vniknout, téma důkladně poznat a pochopit. Z takto pořízených fotografií vznikají výstavy a případně i knihy. Druhá rovina charakterizuje Liborovo vnitřní nastavení. Autor je zručný v technice barevné i černobílé fotografie. Přestože je výborným technikem, jeho černobílé soubory, které je možno vidět na stránkách www.libor-teply.cz, mluví „vnitřním výtvarným hlasem“.

Tma a světlo je subtilní soubor z 80. let, který je vystaven na kontrastu - soužití světla a tmy, vzájemně propojených stíny na prvcích architektury. Následovaly další. Řád a svoboda, O dobru, zlu a o naději, Hledání světla. Všechny tyto soubory spojuje černobílá fotografie, zpravidla pořizovaná na formát negativu 13 x 18 cm. Paralelně s vlastní, převážně černobílou tvorbou, fotografuje Libor barevně pro své fotografické knihy.

Libor vydavatel

Když jsem se Libora ptal, jaký je rozdíl mezi vydavatelem a nakladatelem, tak mi s úsměvem odpovídá: „Měl bys vidět, když je kniha vydaná, kolik se toho musí do auta nakládat!“ Ale vážně. Ptám se, co ho vedlo založit nakladatelství FOTEP. Znovu zopakuje to, že chce dělat knihy podle svých vlastních představ. Spojovat text s fotografií, kdy jsou obě složky vyvážené a jedna podporuje druhou. Celý proces přípravy knihy chce mít plně pod kontrolou. Našel si výborného grafika, který s fotografií citlivě zachází a přitom plní zadání. Spolu se svojí ženou Janou pracují v nakladatelství již od roku 2000. Jana má na starosti většinu formálních záležitostí spojených s vydavatelskou živností, jako fakturace či evidence a především - což je pro dlouhodobé fungování vydavatelství nezbytné - drží Liborovy aktivity v reálných mezích. Zaměření vydávaných knih se soustřeďuje převážně na významnou architekturu historickou, většinou sakrální, nebo na architekturu moderní. Na tématech knih se domlouvá Libor se svou manželkou a zároveň spolupracovníci. Jeho nápady zrají většinou dlouho. Ve své fotografické práci se dostává do zajímavých prostředí a setkává se se zajímavými lidmi v mnoha místech

naší vlasti. Své fotografie jak pro knižní, tak pro výstavní účely pořizuje pouze analogem na diapositivní nebo černobílé „planfilmy“ formátu 10x15 nebo 13x18 cm. Není to ale dáno zálibou či staromilstvím, nýbrž snahou o dosažení maximální kvality jak technické, tak kompoziční.

Brno neviděné

je kniha o místech, bez kterých by město nefungovalo. Dvacet osm objektů, vodojemů, brněnského podzemí, spojených s pitnou (nebo odpadní) vodou pro obyvatele moravské metropole. Fotografie betonových „interiérů“, do kterých se běžný člověk nedostane. A jak se sem dostal Libor? Povídá: „Zašel jsem rovnou za generálním ředitelem Brněnských vodáren a kanalizací. Ten si mne vyslechl a vzhledem k tomu, že znal několik mých knih, dal mi plnou podporu a zároveň mi přidelil k fotografování partu techniků. Náročné fotografování v podzemí trvalo 5 let. K fotografování bylo nutné využít technologických přestávek, kdy jsou vodojemy prázdné a probíhá jejich údržba.“

Vila Tugendhat

Skvost architektury moderního, meziválečného Brna. Libor zde fotografuje přes dvacet let a stále má co objevovat. Fotografuje zde nejen vnější podobu a charakter tohoto domu (s Liborovými fotografiemi vyšly o Vile Tugendhat již tři knihy), ale v posledních letech se soustřeďuje na fotografické zachycení myšlenek, které do Vily vtělil její architekt.

/ LIBOR TEPLÝ / FOTOGRAFIE ZE SOUBORU TMA A SVĚTLO /

Sbohem staré řeky a Českomoravská vysočina

Přestože ve vydavatelství FOTEP (název je odvozen od zkratky „foto Teplý“) vychází fotografické knihy pouze s Liborovými fotografiemi, existují dvě výjimky. A to dvě knihy černobílých fotografií již zmíněného Miloše Spurného. Ten systematicky fotografoval nejen krajinu Českomoravské vysočiny, ale také krajinu lužních lesů kolem řeky Dyje od padesátých let až do své smrti v roce 1979. Vznikl tak obsáhlý soubor výtvarné krajinné fotografie, který má navíc v případě lužních lesů pod Pálavskými kopci dokumentární hodnotu, neboť tato krajina byla později zaplavena Novomlýnskými nádržemi. Díky tomu, že Libor má autorská práva ke Spurného dílu, mohl z rozsáhlého Spurného archivu negativů vybrat po několika desítkách fotografií do obou knih.

Ptám se Libora, jak jeho knihy vznikají? „Svým projektům se věnuji vždy dlouhodobě. Nejdříve musím mít co nejucelnější koncepci knihy, abych získal souhlas a vstřícnost kompetentních lidí na vybraném místě. Slušné slovo, dobrá prezentace, reference a ukázky již vydaných knih mi pomáhají dveře otevírat. Pak nastane pro mě ta nejzajímavější fáze, tedy samotné fotografování, které zpravidla trvá několik let. Když mám základní fotografický soubor, musí začít konkrétní spolupráce s autory textu. Fotografie považuji za sdělení rovnocenné s textem, a proto v našem vydavatelství vybíráme autory textů, kteří jsou k takové spolupráci ochotní a schopní. Nemalou část energie v závěru přípravy spotřebuje snaha o zajištění financí potřebných pro výrobu knihy. Je zvláštní, že často jakoby samy fotografie určovaly správnou cestu směřující ke konečnému vydání knihy.“

Deo Gratias

„Kniha fotografií s motivy velehradské baziliky ve mně zrála snad nejdéle, jistě víc než dvacet let. Realizoval jsem ji

v posledních pěti letech a rozhodl jsem se ji spojit s texty kardinála Tomáše Špidlíka, kterého s bazilikou vázalo (a váže) pevné pouto (je to místo jeho posledního odpočinku). Kardinál Špidlík sice pochází z Boskovic nedaleko Brna, ale většinu života byl nucen trávit v Římě. S jeho texty jsem se setkával v knihách, které byly průběžně vydávány po roce 1989. Postupně jsem tak poznával jeho názory, myšlenky, jeho přístup k víře i k životu a velmi mě to zaujalo. Jádro knihy tvoří vždy dvojice – fotografie a k ní citát otce Špidlíka.“

Naše povídání se také stočilo i na finanční stránku nakladatelství. Libor potvrzuje, že sehnat peníze na vydání knihy se dá. Stojí to ale hodně úsilí a času. Existují dotace minister-ské, krajské nebo městské. Někdy pomohou donátoři nebo firmy, které mají k tématu knihy nějaký věcný vztah. Od založení vydavatelství do současnosti se Fotepu Jany a Libora Teplých podařilo vydat 25 titulů. Svoje fotografie prezentoval Libor téměř na padesáti autorských výstavách.

A co Libor chystá do budoucna? Aktuálně dokončuje přípravu knihy svých autorských fotografií. Nebude to fotografický katalog, půjde opět o spojení fotografií a textů - o spojení podobných úvah vyjádřených dvěma rozdílnými prostředky sdělení: fotografickým a slovním.

A tady náš rozhovor vedený na parkovišti u auta končí. Oběma nám bylo již chladno, tak se domlouváme na dalším setkání v létě v dobrém čase v kavárně u dobrého kafe. Uvidíme, možná nad novou knihou? Loučíme se a v ruce držím čtyři knihy, které mne s Liborem spojily. A jsem tomu rád.●

*Rozhovor s Liborem Teplým na parkovišti v Brně vedl
Vladimír Skalický,
Lanškroun.*

/ LIBOR TEPLÝ / FOTOGRAFIE ZE SOUBORU HLEDÁNÍ SVĚTLA /

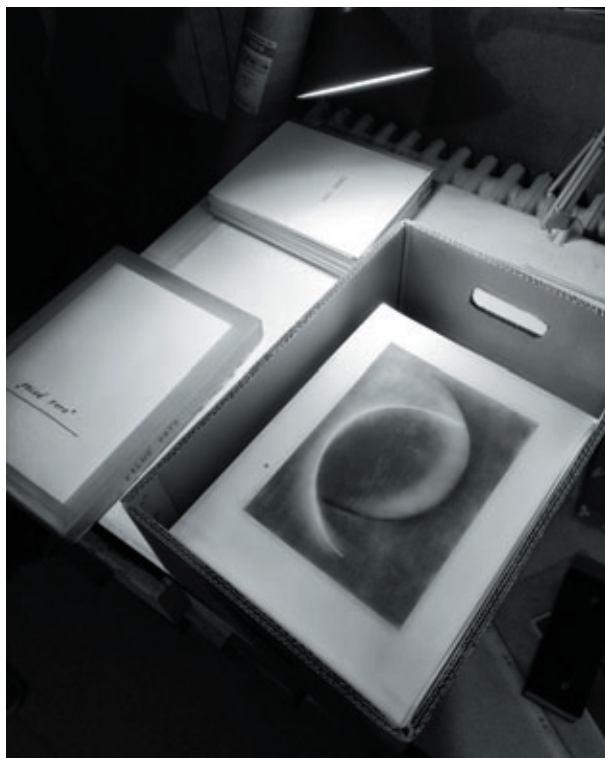
Na návštěvě u Mistra

V prvním čísle Fotoimpulsu roku 2017 jsme představili fotografa Luděka Vojtěchovského. Luděk jako autor je zajímavý tím, že své obrazy vytváří na průmětně svého Magnifaxu a snímá je samotným zvětšovákem. Je to metoda zajímavá nejen technicky, ale i mentálně. Tak vznikají fotografie, ale spíš fotografiky, které mnohdy berou dech.

Luděk je velice skromným a pokorným autorem, vytvářejícím fotoobrazy, které mohou viset v jakékoli známé galerii. Však má své zastoupení v domácí Galerii ART v Chrudimi, Dell Bello Gallery v kanadském Torontu, galerii bývalé Jugoslávie Novi Sad nebo Vintage Works, Ltd. Fine Photography v USA.

Nikdy mne nenapadlo se zajímat, kde tyto fotografie vznikají. Až nedávno. Jel jsem za Luděkem vyzvednout nějaký fotomateriál do jeho bytu v Pardubicích. Při příležitosti předávání materiálu mi ukázal svůj archiv, spíše zlatý fond fotografií. S úžasem jsem koukal na množství fotografií a pořádek, který Luděk v tvorbě má. O tom ale někdy příště. Při setkání došlo i na otázku: „Kde ty fotky vlastně děláš?“ Luděk mi otevřel dveře jednoho z pokojů a prohlásil: „Tady je moje fotokomora.“ A já zůstal v němém úžasu. Do této doby jsem neměl žádnou představu, jak by jeho fotokomora mohla vypadat, jak je vybavena. Pohled překonal moje jakékoli očekávání. Strohost, skromnost, jednoduchost, prostota. To jsou asi ta správná slova popisující vybavení komory. Jednoduchá konstrukce pro zvětšovák a čtyři misky, vedle starý kancelářský stůl. Červené světlo, pod stolem kýbl na vodu a pár barelů s chemikáliemi. A já si potvrdil, že i VELKÉ VĚCI lze dělat ve skromných podmínkách.

Skromnost a pokora v Luděkových fotografiích je naprosto přirozená. Luděk takový prostě je. A já jsem rád, že se mohu na jeho fotografické obrazy dívat.■

Vladimír Skalický
Lanškroun

Mijat Mandič – člověk s velkým srdcem

Dámy a pánové, vážení kolegové.

Dnes ne až tak zvesela jako obvykle u jiných mých příspěvků. Bude to ale fuška, protože při vzpomínce na Mišu, kterému je tento článek věnován, se mi vždy ústa rozšklebí do širokého úsměvu. Nemám na něho smutných vzpomínek. Snad až na tu jednu, nedávnou. Byla středa 10. března 2021, kdy mi zavolala naše metodička Jana Neugebauerová a s pláčem mi sdělila, že jí z ústecké nemocnice právě volal nemocný Mišo a v podstatě se s ní loučil. Věděl jsem o jeho letitých zdravotních problémech, ale kombinace s aktuálně proděláným covidem nevěštila nic dobrého. Vzal jsem mobil, vytočil jeho číslo a s obrovskou obavou a nervozitou čekal na příjem hovoru. Těžké dýchání podporované aplikovaným kyslíkem, kašlem přerývaná komunikace. Měl jsem až urputnou snahu mu na dálku s dechem pomáhat. V rámci jeho zdravotních možností jsme spolu hovořili hodně dlouho. Snažil jsem se mluvit o budoucnosti, narychlo jsem vytyčoval společné cíle, trochu jsem i zavtipkoval. V samotném závěru hovoru došlo z Mišovy iniciativy i na těžké loučení. To jsem už nezvládl a jako želva se rozběhl.

S pohnutým hlasem jsem mu ještě slíbil, že za dva dny, v den jeho narozenin, se opět ozvu. Uf, sláva. „Ahoj Mišo, moc rád tě slyším. Všechno nej k tvým dnešním narozeninám.“ „Děkuji ti z celého srdce, kamaráde,“ řekl unaveným hlasem, který ale zněl o poznání lépe než minule.

V následujících týdnech jsme spolu mluvili ještě mnohokrát. O poznání reálněji jsme plánovali společnou konzumaci jejich jedinečné skvělé kávy, vzpomínali jsme.

A pak jako blesk z čistého nebe dorazil od jeho dcery stručný, fatální mail. Stálo v něm, že náš Mišo svůj boj 26. 3. 2021 prohrál...

Zřejmě už toho bylo na jeho nemocí zdevastované tělo dost (jen pár týdnů před tím jej totiž navždy opustila jeho milovaná manželka, životní láska, kterou mnohdy tak vlídně vzpomínal).

Nikdy nezapomenu na veselé družební akce s fotografy ze slovinské Jesenice, které jsme pod hlavičkou VSVF několikrát pořádali. Tam Miša krom fotografického postu zastával i funkci rozverného překladatele. Vybavují se mi příležitostné kávové zastávky v jejich ústeckém bytě. Rád

také vzpomínám na vzájemné špičkování ohledně velikostí koblih při občasných zasedání rady VSVF v Hradci Králové.

V paměti mám jeho dramatické líčení strastiplné cesty jeho rodiny, kdy v důsledku kruté a nesmyslné etnické války museli počátkem 90. let m. s. rodnou Bosnu a Hercegovinu opustit. Nebo jak jsem byl právem zahanben, když zasvěceně hovořil o historii balkánského národa, stejně tak ale i o historii národa českého. Ó jak prabídné jsou vědomosti mé.

Mišo měl být učitelem. Profesorem. Tím ale vlastně tak trochu byl. Byl totiž profesorem vlídného žití. Jak strašně musel trpět, když denně viděl, do jaké morální temnoty se naše současná společnost řítí.

Mišo byl člověk s obrovským srdcem. Člověk neskutečně laskavý, přátelský a moc hodný. Prožili jsme spolu pohříchu málo času, než bych si dnes přál.

A zajímá Vás, co jsem vlastně plačky v prvním březnovém telefonátu řekl?

„Mišo... jsem strašně rád, že jsem tě mohl kdy potkat... Drž se, kamaráde.“

Jsem strašně rád, že jsem mu tohle stihl říci...

Mišo, budeš jistě nejen mně strašně chybět!

Sbohem.●

S úctou zavzpomínal Ctibor Košťál.

*/ Mijat Mandič byl dlouholetým členem VSVF a od roku 2018 jeho čestným členem. /
fotografie Ctibor Košťál.*

Pepa (Ptáček) má narozeniny, my máme přání jediný...

/ JOSEF PTÁČEK /

Ne ne, my máme spoustu přání panu učiteli ke kulatým narozeninám.

Rádi bychom popřáli všichni, ale tolik místa v časopise nenajdeme. Tak alespoň několik z nás žáčků.

Milý Pepo,

Jestli je někdo dinosaur, pak Ty to zcela jistě nejsi. Ba naopak – svěží duch se sklonem k sysifovské dřině při vzdělávání nevzdělatelných. A za to Tě máme rádi! Hodně dalších plodných roků a pevné zdraví přeje,
Dino Vašek z Plzně

Milý Pepo,

Přeji ti hodně zdraví a síly, abys zachytil okamžiky, které jsi na své fotografické pouti dosud ještě neobjevil. Pak se budeme všichni těšit na Tvou další knihu.
Ze srdce, Jitka Prausová

Milý Pepo,

i kluci mladí duchem se dožívají úctyhodného věku. Užívej si obou výhod a těším se na další a další fotografická setkávání. Pevné zdraví a radost ze života přeji.

Eva Stanovská

Pepo,

při prvním setkání jsi nám oznámil, až ukončíme školu, budou z nás jiní lidé. V mém případě to bylo jinak, změnu jsem pocítila hned během prvního vyučovacího bloku. Obohatil jsi mi život. Děkuji.

Hodně sil při řešení problémů a chuť do další činnosti!

Srdečně Anna Benešová

Eva Stanovská

Fotografka s širokým rozpětím aktivit, kterým se věnuje velice pečlivě a s obrovskou láskou a elánem. Její krásné čtverečky s malebnou toho, co všichni známe, jsou úchvatné. To je pro mě Eva Stanovská.

/ EVA STANOVSKÁ / STRACH /

„Jsem
vděčný
cestovatel“

Co nám povíš na úvod tohoto rozhovoru?

Tuhle otázku jsem si dovolila přidat. Mám se představit jako další člen výboru VSVF. Formou rozhovoru s Ditou Valachovou. Nebudu předstírat, že jsme se sešly a povídaly si. Jsem z jiného okresu a v době, kdy začínám psát tyto řádky, se nám o cestování za humna našich domovů může jen zdát. Když jsem skoukla otázky, zarazila jsem se, co všechno o mě Dita ví? No dobrá, naliji si decku bílého, všem vám přituknu a jdu na to!

Můžeš nám, Evo, prozradit něco z tvého dětství?

Kde jsi vyrůstala? Kdo tě z rodiny nejvíce ovlivnil a přivedl k umění?

Myslím, že hovořit o umění je silné slovo. V rodině panoval normální vkus, věděla jsem, že trpaslík je symbolem kýče (dodnes mi je trpaslíků líto, znám horší kýče), četli jsme, koukali na obrázky, na filmy, maminka měla ráda květiny. Nic mimořádného. K fotografii mě přivedl táta, který jako každá hlava rodiny dokumentoval rodinné události. Musím přiznat, že se mě na fotografování zamlouvala především technická stránka věci. Úžasný přístroj, míchání jakýchsi

podivných prášků, tma a červené světlo, lesklé papíry.

A obrázek, který se nořil z vývojky. To se mi jako malé holce moc líbilo a vcelku jsem nerozlišovala, co na obrázku je.

Vzpomeneš si na své fotografické začátky?

Sama jsem začala fotografovat až někdy na vejšce a žádné umění v tom nebylo, jen radost z obrázků vlastnoručně vytvořených. Dokumentovala jsem si ještě první roky života dětí, ale pak vyvolávání fotografií ustalo. Nebyl čas fotografovat, natož pak měnit koupelnu na fotokomoru.

S příchodem barevné fotografie to ani doma nebylo možné, a tak člověk jen dokumentoval prázdninové výpravy a děti. Nápad zabývat se fotografií přišel až s nástupem digitálu. Otevřely se možnosti s obrazem pracovat. Podmínkou byl dobrý fotoaparát, a hlavně počítačový program, pomocí kterého se daly vykouzlit obrázky dle mých představ. Nejprve jsem poznala fotokroužek v Pardubicích a pak zejména hradecký Impuls a Janu Neugebauerovou. Přihlásila jsem se na Hradeckou fotografickou konzervatoř. A bylo zaděláno na pěknou závislost. Objevila jsem, že fotografie není jen to cvaknutí a technická záležitost, ale

že obraz může mít své zákonitosti a svůj význam. Kromě akcí Impulsu mě ovlivnily další drobnosti, které se časem propojily. Fotokluby Alfa a FoPa, knihy, časopisy, Paladix, fotografické výpravy s Garikem Avanasianem a spousta fotografických kamarádů.

S Pepou Ptáčkem a Ivo Gilem jsi strávila na fotografické konzervatoři několik semestrů. Čím tě jejich tvorba ovlivnila? Chtěla bys jim prostřednictvím tohoto rozhovoru něco vzkázat?

Ovlivnili mě moc. Dozvěděla jsem se, co může fotografie skrývat, jak k ní přistupovat. Technika najednou nebyla podstatná. Fotografování začalo být o hledání významu a také vizuálního dojmu. Stalo se součástí vnímání kultury. Uvědomila jsem si, že kvůli fotografování musím číst, znát historii, navštěvovat výstavy, koukat na filmy, poslouchat inspirativní lidi. Teda ne že by se mi to všechno zadařilo zvládnout. A také jsem pochopila, že autora nelze jen chválit a že člověk nejdál dojde, když slyší, co dělá špatně. Co bych chtěla Pepovi a Ivovi vzkázat? Díky veliké za to, že jsou! O tom, že ovlivnili život nás mnohých, jistě ví, a doufám, že jsou tomu rádi.

Porad' nám všem, jak vznikají fotografie, se kterými vítězíš na všech soutěžích? Kde stále bereš nikdy nekončící inspiraci?

Inspirace je okolo nás a přijde, když má sama chuť. Výjimečný a vzácný okamžik. Pokaždé vycházím ven s tím, že už nic nového neobjevím. Ale občas se něco ukáže. Svět je fotograficky nevyčerpatelný. Nechci se rouhat, ale mám pocit, že většina mých fotografií vzniká náhodou. Jdu si „zafotit“, nafotím si dejme tomu trochu i pozoruhodného „materiálu“ a pak nastane ta nejpříjemnější práce. Uvařím si konvici dobrého čaje a zasednu k počítači. Vyberu zajímavé fotografie, skládám si je do celků a postupně upravuji. Oříznu tak, aby zůstalo jen to, co opravdu chci, doladím detaily. Tohle je ta pravá fotografická radost. Teda pro mě. Neumím jednotlivé fotografie. Vždy fotografuji tak, aby mi vznikl soubor, tj. více fotografií k sobě patřících.

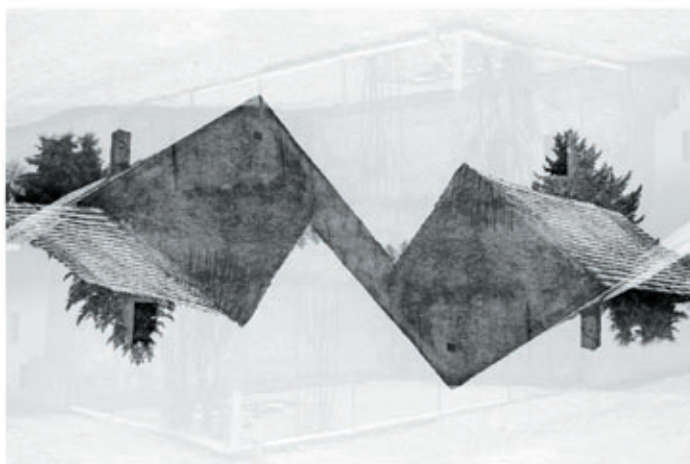
Vím, že se ráda touláš. Můžeš nám všem říci, které místo máš nejradši?

Toulám se ráda. Ve všech podobách. Od drobných výprav za humna naší vesnice až po cestování po světě. Ráda jsem chodila s batohem po horách. Na to už teda nemám. A tak mě teď baví poznávat cokoliv zajímavého, snáze dostupného. S fotoaparátem v ruce, pochopitelně. Mám touhu poznat vše zajímavé v Čechách a na Moravě. Je to nespílnitelné, ale jako představa pěkné.

Pokud to jen trochu jde, měl by člověk poznat život alespoň v některých zemích mimo Evropu. Po návštěvě bývalých sovětských republik, ujourské Číny i Indie jsem si začala víc vážit toho, kde žiji. A to navzdory tomu, jak to u nás v současné době vypadá.

Vzhledem k tomu, že ráda fotografuji ulice, patří k mým největším cestovatelským zážitkům velká moderní města jako New York, Londýn, Paříž, Singapur.

Které místo mám nejraději? Asi vždy to poslední, které jsem navštívila. Jsem vděčný cestovatel. Nepamatuji si, že bych se odněkud vrátila a řekla si, tady to bylo blbě. Mně připadá něčím zajímavé každé místo, které

/ EVA STANOVSKÁ / ZIMNÍ GRAFIKA /

jsem navštívila. Koneckonců, jinak by tam člověk nejel. Vlastně jsem si vzpomněla. Jednou jsem strávila týden v Chorvatsku na jachtě, a to mi připadalo fakt málo akční. Sluší se napsat, že nejlépe je u nás za humny. Je. Pohled na Markovický kostelík přes pole, kde před dvěma stoletími špouchal velký dřevnický rybník, nemá chybu. Mám ho na fotografii asi tisíckrát.

V této době je to trochu komplikovanější s cestováním.

Jak ses postavila k této situaci? Chybí ti cestování?

Chybí, no... Na druhou stranu jsem začala objevovat okolí místa, kde žiju. Naštěstí se projevila pud sebezáchovy – když se nebudu hýbat, budu tlustá a líná. Chce to chodit. Pro podporu tohoto předsevzetí je fotoaparát dobrým kamarádem, hned je důvod, proč vyrazit ven. Uzávěra v katastrálním území pro mě znamenal pohyb na dvou a půl čtverečních kilometrech. To fakt není mnoho. Známe ve vsi každý

/ EVA STANOVSKA / BYTOST /

zajímavý strom a dům, objevila jsem mostek na Bylance, o kterém jsem nevěděla. No a uzávěru jsem moc nedodržovala – kdo by honil dámu v letech po polích. Později byl k dispozici celý okres – to už bylo lepší. V době, kdy časopis vyjde, už budu moct určitě vyrazet do okolí i s kamarády. A doufám, že v létě to bude na větší a vzdálenější výpravu.

Jednou jsi nám vyprávěla, že dědeček také vázal knihy. Kdy sis svázala svoji první knihu a co tě k tomu vedlo?

Knihy mám ráda (kdo ne). Jako nedostižný vrchol umu mi připadlo svázat si vlastní knihu. Když jsem před pár lety objevila, že knihařka v Pardubicích dělá kurzy, vůbec jsem neváhala. Sešlo se nás několik z fotoklubu FoPa a mně se otevřelo krásné poznání. Že svázat knihu není zas tak složité, že to chce pouze cvik. A tak doma postupně přibývala knihařská plátna, knihařský lis, obrovská páková řezačka na karton, stohová řezačka. Ještě že máme v domě dost prostoru! A že místo obývacího pokoje mohu mít tak trochu dílnu. Člověk má žít obklopen tím, co ho baví. Sezení na sedačce u kávy mezi mé oblíbené činnosti nepatří. Tam sedávají kocouři.

Když moje maminka viděla, jak mě baví vázat knihy, říkala: „A víš, že tvůj děda také vázal knihy? Že jsme měli na půdě knihařský lis?“ No, nevěděla jsem a z dětství to bohužel

nepamatuji. Na půdě už nic nezbylo. Teď už není ani ta půda. Ale pamatuji si, že můj děda, jinak sedlák a dobrý vesnický hospodář, psával po večerech historii obce. S počátky někdy v době úsvitu dějin.

Doporučíš nám film či knihu, která ovlivnila tvůj život?

Těžká otázka. Nejvíce člověka ovlivní knihy přečtené v dětství. V dospělosti už člověk čte s větším nadhledem a také víc zapomíná. Na první letmé zamyšlení mě napadnou knížky jako Broučci (ty mně četli jako malé), kocour Mikeš, Foglarovky, Trůny bohů o zdolávání osmitisícovek a spousta dalších.

Doporučím možná raději zajímavou knihu, kterou čtu teď, Šikmý kostel Karin Lednické. Sága několika rodin z Karviné, počátek děje spadá do druhé poloviny 19. století, poslední díl by měl sahat někam do současnosti. Čtení je poutavé i proto, že se děj odehrává na místě, které jsme navštívili s Vládou Skalickým v rámci fotografického víkendu (Ne)černé Ostravsko. V šikmém kostele jsme stáli...

V Impulsu také navštěvuješ kurz malby a kresby pod vedením Bary Pejškové. Chtěla bys nám o této aktivitě něco prozradit?

Nechtěla. Malovat neumím. To ostatně víš, chodíme tam spolu. Ale moc mě to baví. Ve svém věku si už mohu

/ EVA STANOVSKÁ / ŽRALOK /

dovolit dělat věci neužitečné a pošetilé.

Jinak je kurz krásná záležitost. Deset lidí, převážně dámy, stojí u stojanu s velkým plátnem (malé mít nesmíme) a pokouší se zobrazit Bářina rafinovaná zadání. Dobře se u toho bavíme. Namátkou si vzpomínám na jedno z posledních témat při „on-line výuce“. Nakresli hrdiny Star Wars ve vašem městě. Poprvé v životě jsem si pustila první díl.

Vedeš dětský fotokroužek. V loňském roce jste získali první místo ve 40. národní soutěži amatérské fotografie ve Svitavách. Jak tento soubor vznikl?

Dito, tenhle dotaz ti jen tak neprojde. U tebe se zrodila myšlenka Artykadla, kde pořádáš nejrůznější workshopy a kurzy. Kroužek dětí vedeme spolu a soubor fotografií vznikl hlavně zásluhou dětí. Jeho zrození opět padá do kategorie náhod. Přinesla jsem fotografie Harryho Pottera (první mi padla na internetu do oka) s tím, že ho mají děti zkusit nafotografovat buď jako svůj idol nebo naopak jako neoblíbeného hrdinu. Dost je to bavilo. No a pak jsme zjistili, že nafotografované obrázky lze poskládat dle zadání Národní fotografické soutěže ve Svitavách: Být svědkem vzniku zániku. Nejprve obdiv k dětskému hrdinovi a pak rozčarování... Soubor byl na světě.

K čemu děti v kroužku vedeš?

K tomu, aby se naučily dívat prostřednictvím hledáčku.

Za nejdůležitější považuji, aby se fotografie nebály, zapojily fantazii, která je dětem vlastní, a netvořily obrázky, které jsou pouhou kopií skutečnosti. Aby zjistily, kolik malebnosti může být třeba v pomačkaném kousku papíru.

Máš mnoho aktivit a mezi ně patří „FOTOPIVO“ co si můžeme pod tímto názvem představit?

Fotopivo je akce fotografů okolo webu Paladix. Každý měsíc se setkávají v Praze na pivu. Co je ale prima - nosí se fotografie. Každý měsíc na jedno konkrétní téma. Každý odprezentuje svá dílka, následuje hodnocení a celé to je velká legrace. Jednou za měsíc prostě jezdím do Prahy na fotografickou večeři. Teď už bohužel rok nic. Už se těším, až ta divná doba pomine.

Máš ráda fotografická setkávání?

Mám a moc. Jsem ráda, že patřím ke skupině okolo hradecského Impulsu, kde Jana Neugebauerová pořádá spoustu krásných fotografických akcí. Workshopy se známými autory, historické techniky s Ivanem Neherou, strukáž s Vítou Krejčím, fotografické výpravy do hor se Ctiborem Košťálem, vernisáže výstav a zejména již zmíněnou hradecskou fotografickou konzervatoř. Spoustu věcí jsem určitě zapoměla zmínit. Nesmím zapomenout ani na skvělá setkávání s fotografií na víkendech s Vládou Skalickým.

/ EVA STANOVSKÁ / INDUSTRIAL 02 /

Jsi součástí foto skupin ALFA a FoPa. Jak tuto dobu prožíváte?

Osaměle, jako všichni ostatní. Za poslední rok se oba fotokluby viděly jen několikrát. Chybí nám setkání, inspirace, obyčejné popovídání. Ale věřím, že v době, kdy časopis vychází, už zase budeme všichni pohromadě.

Loni na jaře jsi se skupinou dalších fotografů byla u zrodu myšlenky fotit každý den na určité téma - vznikla z toho i výstava. Můžeš nám říct, kolik vás je a jak společně fotografujete? Překvapil tě něčím tento projekt? Bude mít nějaké pokračování?

Když v roce 2020 v březnu uzavřeli Češi a nemohli jsme se scházet, bylo najednou spousta času. Budeme si fotografovat, na sdílení dílek přeci máme internet. A tak vznikl nápad vytvořit denně jedno fotografické téma. Bylo nás dvanáct, vydrželi jsme dlouhých 40 dní. Z nafocených témat nám Jana udělala v informačním centru výstavu. Sestavili jsme si knížku a sami si ji svázali. Práva to bylo. Po rozvolnění jsme už nestíhali téma denně, ale bylo nám líto přestat. Dodnes si měníme téma po dvou až třech týdnech. Máme slíbenou další výstavu. Doufám, že se uskuteční. Těšíme se. Co mě překvapilo? Nadšení všech zúčastněných.

Když jsem hledala další tvé aktivity pomocí internetu,

našla jsem tě jako autorku dvou knih – „Kyrgyzstán“ a „Skautů Vyškov plná fůra...“

No... autorka není úplně to pravé. Knížka Kyrgyzstán vznikla z výpravy Garika Avanesiana a skupiny fotografů do této země. Do knihy svými fotografiemi přispěli všichni účastníci, na svědomí mám pouze spojovací text. Ale práce to byla krásná. Společných knížek vzniklo z našich cest do Asie několik.

Na druhou knihu odpovím v rámci další otázky.

Jak dlouho už se věnuješ skautům? Jakou další knihu připravuješ?

Skautkou jsem od svého mládí. V té době jsem bydlela ve Vyškově. Se skauty jsem prožila tu nejkrásnější a nejnebezpečnější dobu puberty a hodně mě ovlivnili. Byla to nádherná parta a koneckonců myšlenky skautingu jsou také dobré. Z Vyškova jsem se odstěhovala a ke skautům jsem se vrátila v Pardubicích až v době, kdy se do skautského věku dostaly mé děti. Měla jsem oddíl vrstevníků svých dětí, společně jsme trávili prázdniny. Dokonce až do doby, než se zcela osamostatnili a dokončili školy. Vlastně společně jezdíme na jeden jarní víkend dodnes. Mám radost, že děvčata, kluci, jejich rodiny i děti rádi tráví čas společně a rádi. Co víc si člověk může přát než vidět, jak je jim i po letech dohromady dobře.

Před lety jsem obnovila kamarádství i s mými vyškovskými

/ EVA STANOVSKÁ / ZA HUMNY 01 /

„bratříčky“. Trávím s nimi několik víkendů v roce a týden o prázdninách. „Mám spoustu fotografií, chtělo by z toho udělat knížku,“ pravil před pár lety jeden z nich. Jasně, žádný problém... Naivní představa fotografií poskládaných do jednoduché knížky se rozkošatila až do velké tlusté knihy se stoletou historií vyškovského skautingu a spoustou obrázků. Vyšla ve větším nákladu ke dni oslav sta let vyškovského skautingu. Dílo to je svým obsahem opravdu účtyhodné, kolegům se podařilo historii dobře zpracovat. Moje zásluha spočívala pouze v jakési editorské práci, v připsání fotografií a sazbě. Časově to bylo náročné a zapřísáhla jsem se, že už nikdy nic takového... Ale už vězím v podobném, rozsahem doufám mnohem menším, dílku o skautech pardubických. Některé věci člověka baví...

Tvá tvorba je především zaměřena na fotografické soubory, které jsou složené s neuvěřitelným citem. Máme to chápat tak, že se jdeš jen tak projít a přineseš soubor nadherných fotografií? Porad' nám ostatním, jak na to? No takhle ideální to fakt není. Většinu návratů provází povzdechnutí „zase nic“. Jak jsem již uvedla, neumím jednotlivé fotografie. A tak mi nezbývá než jich nafotografovat víc a poskládat do souboru s nějakou vnitřní vazbou. Soubor se mi obvykle nejlépe fotografoje v jednom dni, kdy jsou stejné světelné podmínky, stejná nálada, podobné nápady.

Další den už je svět jiný a já také.

V letošním roce Impuls plánuje 6. Salon východočeské fotografie. Na co se můžeme těšit? Prozradíš nám alespoň název?

Na tuhle otázku odpovím ráda. Na podzim, kdy tady opět vládá zákeřný vir a přicházela zima, člověk nechtěl nikam moc chodit a jezdit. S kamarádkou Katkou (Göttlichovou) jsme si říkaly, že by to chtělo fotografovat alespoň na dálku. Napadlo nás, že si budeme fotograficky povídat. Budeme si střídavě posílat fotografie tak, aby tvořily řadu. Zhruba jsme si řekly, o čem řada bude, na jakém principu bude řetěz postaven a jak budou obrázky navazovat. Každá řada měla deset fotografií a vzniklo šest řad. Moc nás to bavilo. Každý den jsem se těšila, co od Katky přijde, a vymýšlela, co dál. Pak nás napadlo se s fotografiemi ucházet o přijetí na Salón. Porota nám udělala radost a snad tam naše řady budou. Na název Dialogy má autorské právo Aleš Sládek (díky jeho skvělému projektu), a tak jsme naše dílka nazvaly Ře-tě-ze-ní.

Jsi známá svými čtverečky (čtvercovým formátem fotografie). Kdo byl tvójí inspirací k tomuto kroku? A víš, který soubor byl první?

Řekla bych, že o žádné konkrétní inspiraci nevím, ale určitě

/ EVA STANOVSKÁ / TAJEMNÁ /

to není pravda. Člověk si myslí, že něco vymyslel, ale ve skutečnosti se nápad do hlavy dostavil po zhlédnutí podobných dílek. Ostatně možností tvarů zase tak moc není. Já ty čtverce prostě vidím. Vyfotografovaný obrázek je obdélník, a když hledám ten správný výřez, nejčastěji mi vyjde čtverec. To samo. Pravděpodobně s tím cílem intuitivně i fotografuji. Nemám ale jen čtverce. Často používám i obdélník 2:1. Občas se najde i obdélník klasický. Který čtverec byl první, to fakt nevím.

Co podle tebe má mít dobrá fotografie?

Duši. Musí být „o něčem“. Tj. být vidět, proč autor zmáčknul spoušť. Zda zachytil jedinečný okamžik, zobrazil zajímavé vztahy mezi věcmi, šel po zajímavé barevné kompozici... Nebo je na ní něco jiného, pro diváka pozoruhodného.

Evo, jak by ses sama popsala a jak bys popsala svůj fotografický styl?

Nějaká lehčí otázka by nebyla? Tohle nedám.

Jaké máš fotografické plány?

Nemám plány. Beru okamžiky života tak, jak jdou. A vždy něco přijde, co mě zaujme. Připadá mi to jako dobré dobrodružství. Nápady se nedají plánovat. Dá se těšit na okamžik, kdy přijdou. Někdy musím být dost trpělivá.

Hodně z nás strávilo nějaký čas u tebe doma při šití knih. A tak jsme měli možnost ochutnat i tvoji kuchyni. A musím říct, že vaříš stejně dobře, jako fotíš. Už se moc těším na tvoje buchty, které nikdy na žádné foto-výpravě nechybí. No a to mě vede k poslednímu dotazu. Kde na to vše dokážeš najít čas?

Jsem na „zaslouženém odpočinku“ a jsem pánem svého času. Není to vůbec špatné. Svou práci jsem opouštěla velmi nerada, neuměla jsem si bez ní život představit. Ještě teď občas něco pracuji, ale už jen málo. Netušila jsem, jak lehké bude zvyknout si na možnost zacházet s časem, jak se mi zamane. Krásné. Chce se mi napsat: nevím, jak jsem mohla celý život pracovat, ale nebudu provokovat. Každé období života má své klady i zápory.

No a nevím, jestli vařím dobře, ale rozhodně ráda jím.●

Milá Dito, děkuji za otázku. Bude prima, až budu vymýšlet otázky pro tebe. Těš se!

Almanach je na světě

Dílo se podařilo.

Podařilo se díky Evě Stanovské, která se postarala o grafickou podobu Almanachu.

Díky Radkovi Homolovi, který zajistil tisk.

Díky Vlastě Tomanové, která dala obsahu knihy slušivý červený kabát.

A hlavně samotným autorům. Těm, kteří Almanach naplnili svými obrázky.

Konečný výčet zahrnuje 54 autorů, kteří si vzájemně rozdávají své fotečky. A jsem rád, že se mezi nás zařadil i Miloš Vojíř, který jako první reagoval na výzvu k účasti. Tenkrát mi napsal.

Dobrý den, Vladimíre.

Možná, že jsem překvapil, že jsem se asi přihlásil mezi prvními. Přiznám se, že když jsem posledně viděl Almanach hotový (již ani nevím, kdo mi ho ukázal), zalitoval jsem, že jsem se nepřihlásil. Vydařil se a byl velmi pěkný a dobře udělaný. Tak jsem si letos tentokrát trochu „přivstal“, protože v mém věku se již všechno musí dělat hned.

A právě včera jsem si přivezl z tiskárny svůj malý prospekt, tak Vám ho jako jednomu z prvních posílám. Bohužel jen v elektronické podobě, ale ten vytištěný Vám někdy rád předám také. A v neposlední řadě klobouk dolů před Vaší energií a aktivitou, které pro fotografy již dlouhá léta věnujete. Pokud něco dobrého existuje a jede dál navzdory času, je to jen díky takovým lidem, jako jste Vy. Moc děkuji, myslím, i za ostatní fotografy. Zdraví, Miloš Vojíř

A co vzkázat autorům?

Snad jen odpověď na otázku:

Víte, proč má Almanach prohloubený čtvereček na deskách?

Ten je připraven pro vaši fotečku.

Vždyť je to VÁŠ almanach.●

text a fotografie Vladimír Skalický

Lanškroun

Vážený pane,

Moc Vás zdravím, a až se stydím, že Vám píši až teď, po dlouhé době, kdy jste mi přivezl nový Almanach.

A také jsem si uvědomil, že jsem udělal přesně to, co dělá dnešní společnost – že se nechválí dobrá a kvalitní práce.

A protože se podobnou činností také zabývám, vím, co to je za obrovský úkol něco takového zpracovat a vydat.

Proto Vám moc děkuji a blahopřeji k vydání tak krásného a obsažného Almanachu, který je graficky výborně zpracovaný a neméně dobře vytištěn. Takže jsem poctěn tím,

ván a neméně dobře vytištěn. Takže jsem poctěn tím, že se mohu v tak krásném díle nacházet také jako autor.

Moc Vám děkuji za Vaši snahu a energii, které jste celé věci věnoval, a vážím si Vás.

Ještě jednou moc děkuji.

S pozdravem

Miloš Vojíř

Text na téma 100leté výročí fy FOMA Bohemia, spol. s r. o. Hradec Králové k uveřejnění v periodiku FOTOIMPULS

„... „Podejte mně ruku, prosím,“ ozve se ve tmách známý hlas chefa závodu Fotochemy pana Ing. Shiera. Ještě jedny dveře a jsme v 80 m dlouhém sále, kde se vyrábí film a fotografický papír. V magickém rubínovém šeru pohybují se kolem obrovského stroje přízraky lidských postav. „Dobrý den, pane řediteli,“ zdraví s úsměvem krále této tajemné říše dělníci mládenci. Pruh papíru vine se řadou válců, které na něj pečlivě nanášejí a roztírají vrstvu emulze. Chladicí aparáty jsou uvedeny v činnost - emulze ihned tuhne a nekonečný automatický řetězový kruh podchycuje na vzpěry dlouhé závěsy filmu nebo papíru, aby je po čtyřech hodinách sušení dopravil k navijecímu a řezacímu stroji na druhém konci sálu...”

V takto tajemném a poetickém duchu v prvorepublikovém časopise Jas Zlín (1934, rubrika Fotografie – sport) je popisováno, svým charakterem výroby neobvyklé, prostředí královéhradecké firmy Fotochema. Od jejího vzniku v roce 1921 uplyne tento rok již úctyhodných sto let. Prozíravost zakladatelů této po řadu let největší československé továrny na fotomateriál nese i nyní své ovoce. Původní ryze česká výrobní společnost Fotochema má totiž svého neméně úspěšného nástupce - firmu FOMA Bohemia spol. s r. o. (od r. 1995), jednu z mála světových firem, jež odolaly neúprosnému tlaku digitalizace a vyrábějí klasické černobílé fotomateriály dodnes.

Můžeme si však položit sugestivně znějící otázku: jaký je vztah Hradečáků vůči Fomě, resp. Fotochemě. V mnoha zdejších rodinách, zejména v minulosti, pracoval jeden její člen, nebo i jejich větší počet a generací v tomto podniku, častokrát celý svůj profesní život. V osmdesátých letech minulého století Fotochema v Hradci Králové zaměstnávala bezmála tisícovku lidí. Důvody dlouholeté věrnosti pracovníků k této firmě tkví nejen ve shora naznačené svébytné atmosféře senzorických vjemů, ale také ve vzájemné kolegiální soudržnosti až přátelskosti, což byla a stále také je devíza k nezaplacení. Další výrobní sortiment vytvářeli a zdokonalovali zaměstnanci pobočných závodů v Českém Brodě (dříve AKO), Blansku (dříve ALICE) a Brně (NEOBROM). Pro mnohé, nejen zdejší obyvatele, fotografy, milovníky kultury a tvůrce umění Fotochema (následně Foma) umožnila v bohaté nabídce prodej svých výrobků – filmů, papírů atd. – ve své značkové prodejně na nynějším náměstí Svobody č. 479. Její snad ještě větší zásluhou byl provoz fotografické výstavní síně, jež zde prezentovala zejména černobílé fotografie méně známých i významnějších autorů (D. Kyndrová, V. Birgus, L. Židlický, R. Kočan, L. Vojtěchovský, T. Kuščinskij, J. Olek ad.) po dobu bezmála 30 let (1981-2008), její starší „kolegyně“ - legendární pražská výstavní síň Fotochema dokonce necelých 34 let (1957-1991). Za erudovaný a citlivý výběr autorů i pečlivou přípravu

a realizaci patří hold zdejším kulturním institucím - Krajskému kulturnímu středisku a jejímu nástupci Středisku amatérské kultury IMPULS a Volnému sdružení východočeských fotografů.

Progresivitu vývoje firmy FOMA lze dokumentovat následujícími milníky.

Zpočátku byla produkce zaměřena na předchůdce filmů - fotografické skleněné desky a zpracovatelské chemikálie. V roce 1931 byla zahájena výroba černobílých papírů a o rok později i svitkových filmů. Nemalé úspěchy fotochemické výroby z této doby dokumentuje řada ocenění: zlaté medaile z výstav v Brně (1932), v Bruselu (1935), Lublaně (1938) a také velmi ceněné čestné uznání na Světové výstavě v Paříži (1937).

Od roku 1949 se sortiment výrobků rozšířil o rentgenové filmy pro lékařskou skiografii a nedestruktivní defektoskopii. Od 50. let 20. století produkce vlastních výrobků stále narůstala - grafické filmy pro polygrafický průmysl, černobílé kinematografické pozitivní filmy pro filmové laboratoře, perforované filmy typu 135 v kazetkách, černobílé inverzní film pro snímací kamery šíře 8 mm. Od roku 1958 firma zavedla výrobu vysoce kvalitních barevných papírů Foma-

color, na níž v roce 1964 navázala výrobou barevných negativních filmů a od roku 1971 i produkcí velmi populárních barevných inverzních filmů Fomachrom. Neustálý výzkum a vývoj vedl ke zdokonalování stávajících výrobků i k jejich dalšímu rozšiřování, například o reprografické materiály, speciální film pro letecké snímání apod.

Po roce 1990 se stává opět nosným programem firmy výroba černobílých fotografických materiálů (filmy Fomapan, Foma AIR, papíry Fomabrom, Fomagrapic, RTG filmy MEDIX a INDUX apod.) včetně zpracovatelských fotochemických lázní. Následně byla tato produkce doplněna například o multigradační černobílé papíry (Fomabrom Variant, Fomatone MG), daktyloskopické fólie, tachografické papíry apod.

Foma dokázala čelit konkurenci dnes již všudypřítomné digitalizace obrazových médií nejen díky současné renesanci klasické černobílé fotografie, ale také svou schopností

pružně reagovat na potřeby zejména zahraničních odběratelů, včetně rozšiřování působnosti elektronické formy obchodu. Materiály značky Foma jsou vyváženy do bezmála 90 zemí světa všech kontinentů (USA, SRN, Polsko, Francie, Itálie, V. Británie, Čína, Japonsko, Austrálie, Brazílie atd.). Je jistě potěšitelné, že je svébytný a ušlechtilý charakter fotografických materiálů na bázi stříbra značky FOMA oblíbeným a žádaným tvůrčím médiem pro mnoho fotografických osobností z celého světa, jejichž výtvořné odolávají fyzickému stárnutí a jejich duchovní hodnota kultivuje naše vnímání a zkrášluje tento svět.●

V Hradci Králové, dne 2. 4. 2021 zpracoval:

Vítězslav Krejčí

produktový manažer FOMA Bohemia spol. s r. o.

60 Pozvání na výstavu Letos to je šedesát roků, co jsem na světě. Příležitost k oslavě. Příležitost k rekapitulaci. A jak to má fotograf oslavit? Přeci výstavou.

Když jsem měl padesátku, podařilo se mi obsadit lanškrounskou galerii Konírna. Byla to docela velká autorská výstava. Mnozí si možná vzpomenou, že sobotní vernisáží předcházelo páteční setkání přátel u nás doma. To nám bylo o deset roků míň, a proto, když se mělo jít spát, tak si každý našel, co mu vyhovovalo. Mnohým nevadilo spaní ve spacáku pod pergolou, na půdě nebo na zemi po celém domě.

Nyní je nám přeci jen o těch deset roků víc a kosti víc bolí. Proto jsem se rozhodl pro jinou formu oslavy.

Zvu tímto všechny přátele fotografie k mé autorské výstavě k šedesátinám, opět do Lanškrouna.

Pokud se nic mimořádného nestane, proběhne HODINOVÁ výstava v Hotelu Slávie.

Jedná se o hodinovou prezentaci adjustovaných fotografií, která bude završena dražbou vystavených fotografií.

Každý návštěvník, pokud si najde fotografii, která se mu líbí, bude mít možnost si ji koupit a hned i odnést.

Vyvolávací ceny symbolické.

Setkání kamarádů neocenitelné.

Přijďte k nám do Lanškrouna.

/ VLADIMÍR SKALICKÝ /

A tedy kdy?

V sobotu 7. srpna v 14.00 hodin.

A jak se na výstavu dostanete?

Hotel Slávie najdete na náměstí Jana Marka Markův.

Přijďte, přijďte, přiskákejte, přileťte. Vezměte partnery i děti. Budou prázdniny, mohlo by být hezké počasí, a Lanškroun je krásné město i se svým okolím.●

Na výstavu zve Vladimír z Lanškrouna

Drobný kulturní deníček

Poslední dobou jsme byli nuceni trávit více času doma. Přispěla k tomu i zima.

Ke slovu se dostalo umění, které lze konzumovat v domácím pohodlí. Knížky, filmy, videa, reportáže. Řada z nich se týká fotografování - přímo i nepřímo. Je škoda, když si člověk zážitek prožitý s knihou či filmem nechá jen pro sebe.

Pojďme si sdělovat, co zajímavého z oblasti fotografie kdo viděl, četl, zažil. Vytvořme si takový malý kulturní deníček, který bude inspirací pro ostatní. Dnes není problém si pustit video na youtube, půjčit si knížku, případně na nejmenovaném serveru leccos najít, stáhnout a uložit do svého počítače.

Nápad měla Anička Benešová, její první tři typy si tu můžete přečíst. Přidejte se prosím a pošlete své kulturní zážitky a doporučení do příštího čísla našeho časopisu.

Díky fotografické konzervatoři v Hradci Králové skutečně kulturní deník vlastním. Tehdy to byla povinnost při studiu, ale dobrovolně pokračuji v zápiscích filmů, knih, výstav atd., neboť deník je moje paměť. Pro vás jsem vybrala dva dokumentární filmy, ke kterým se ráda vracím, a jednu monografii.

Film RIVERS AND TIDES jsem poprvé zhlédla před lety v angličtině. I když jsem zcela přesně neporozuměla všemu řečenému, vůbec to nevadilo. Pro mne úžasný zážitek jak ze samotných děl, tak z filmu, který velice citlivě zaznamenává vzniky i zániky objektů. „Surový“ dokument OBRAZY STARÉHO SVETA vyvolává úvahy o lidské pokoře, vztazích, prostředí, umění dívat se kolem sebe. Film je plný černobílých záběrů scenérií, portrétů... Se zdařile graficky zpracovanou publikací EVA FUKA mě seznámila Jana

v knihovně Impulsu, ale je možné vypůjčit si ji třeba ve Vědecké knihovně v Hradci Králové. Těším se na vaše tipy!
AB

RIVERS AND TIDES

Dokumentární film – Německo / Finsko / Velká Británie, 2001
Režie a kamera: Thomas Riedelsheimer (Německo).
Obdivuhodný dokument o jednom z hlavních představitelů land artu a jeho uměleckých dílech zaznamenávaný německým filmařem Riedelsheimerem po celý rok. Andy Goldsworthy, britský sochař a fotograf, pracuje jen v přírodě a jen s přírodními materiály v prostoru skotské krajiny. Díla vytváří nejčastěji holýma rukama, bez jakýchkoliv technických pomůcek. Poslední slovo při tvorbě ponechává klimatickým podmínkám – objekty ze dřeva, listů, písku či ledu ožívají pohybem, podléhají erozi a času. Nedílnou součástí jeho tvorby je také fotografie, kterou využívá jako způsob zachycení svých pomíjivých děl.

Wikipedie:

LAND ART (krajinné umění) je umělecký směr 60. let, který vznikl v USA. V užším smyslu slova nepatří k zahradnímu umění. V současné krajinné architektuře se dodnes používají prvky land artu. Umělci tohoto směru se obrátili proti výrobě umění, které je v galeriích a muzeích. Tvořili umělecká díla na přírodních místech, která jsou těžko dostupná a nepřetvořená zásahem člověka.

OBRAZY STARÉHO SVĚTA

Dokumentární film – Československo, 1972

Režie: Dušan Hanák

Kamera: Alojz Hanúsek

Film inspirovaný pěti fotografickými cykly Martina Martinčka získal téměř 30 ocenění na filmových festivalech doma a v zahraničí. Dokument je natočený velice působivě s pokorou k lidem, kteří žijí v drsných podmínkách, mnohdy až v bídě, ale přitom mají své vnitřní bohatství, odhodlání i víru.

Wikipedie:

MARTIN MARTINČEK (1913–2004), byl slovenský právník a fotograf, jehož dílo výrazně obohatilo slovenskou fotografii. Věnoval se především fotografování přírody a obyvatelů Liptova. Ve svých fotografiích objevoval a zachycoval krásu všedních věcí, nacházel stále nové a netradiční pohledy na svět a přírodu.

EVA FUKA

Vázaná kniha, 308 stran

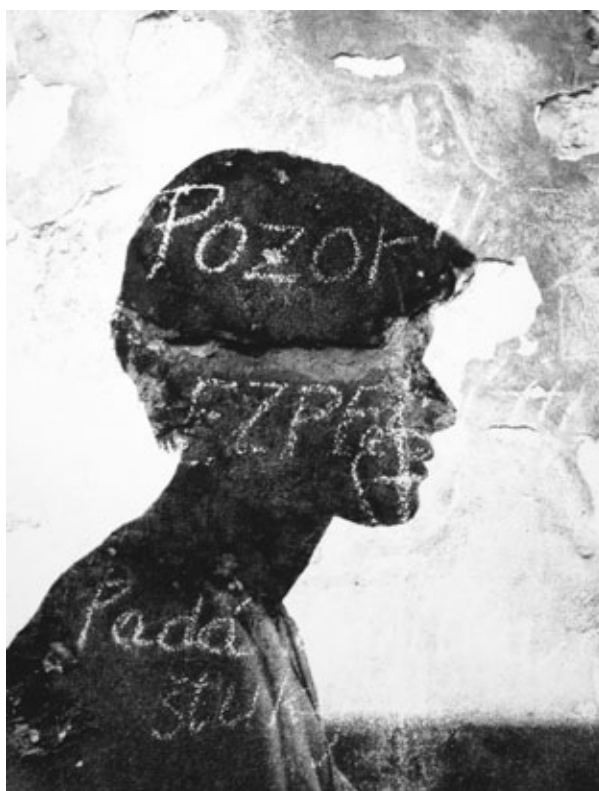
Autor: Aleš Kisil

Nakladatel: Leica Galerie, 2013

Monografie legendy české fotografie 20. století Evy Fuka prezentuje celý její život a tvorbu. Kniha není pojata jako suše popisná a konstatující, ale svým charakterem odpovídá deníkovým záznamům a také charakteru tvorby autorky samotné. Poskytuje fotografie nejen dokumentační, ale i nepřeborné množství fotografií v rámci tvorby - koláže, multipláže, překryvy.

Wikipedie:

EVA FUKOVÁ, rozená Podešvová (1927–2015), americká

/ EVA FUKA / EVA V 50 /

fotografka českého původu, patřila k nejvýznamnějším osobnostem české umělecké scény druhé poloviny 20. století. Vystudovala Akademii výtvarných umění. V roce 1950 se provdala za malíře Vladimíra Fuku. Oba patřili do společnosti pohybující se kolem výtvarníka Jiřího Koláře. V roce 1967 se odstěhovala s rodinou do USA, kde se věnovala převážně barevné fotografii – takzvaným multiplážím a zhotovováním objektů. Po profesionální stránce byla v emigraci úspěšná. Po roce 1989 se vrátila zpátky do Čech.

Anna Benešová

Dějiny světla

Od kolegy z fotoklubu jsme dostali upozornění, že Český rozhlas uvádí v rámci čtení na pokračování román Jana Němce Dějiny světla. Ráda jsem vyslechla. Autor zpracoval příběh světově známého fotografa Františka Drtikola. V programu rozhlasu se objevila tato slova. „Říká se, že amatérský fotograf řeší fotoaparáty, profesionál objektivy a Mistr světlo. Fotografa Františka Drtikola oslovovali za první republiky Mistře a světlo ho skutečně provázelo celým životem, nejprve jako fotografa a později také jako duchovního učitele.“ To se dá považovat za charakteristiku člověka, jehož život byl plný fotografie. Mládí v hornickém maloměstě, studium, bohémské mládí, nejednoduchý osobní život, fotografická živnost, mistr aktů, v závěru života mystik a budhista - s tím vším a s mnohým dalším se v životě setkal.

Nahrávku jistě někde na internetu najdete (např. Ulož to). Pokud dáváte přednost knize a tichému čtení, máte možnost. Kniha vyšla nejen u nás a Jan Němec za ní získal Cenu Evropské unie za literaturu.●

Eva Stanovská

Nedaleko

Po přečtení výzvy NEDALEKO jsem ani chvíli neváhala. Moje maminka tam v mládí jezdila na kole z Chvojence do bývalého zahradnictví, kam ji moje babička posílala pro kytky. Paní majitelka vždycky měla syna k tomu, aby kytky nařezal. Asi tajně doufala, že z toho něco bude... Ale nebylo. :)

Já jsem tam nikdy nebyla, ale od mala se mi hrozně líbila vila, kde majitelé bydleli. Ani nevím, ve kterém roce zahradnictví skončilo. Na části zahrady bylo zbudováno Penny a zbytek zahrady a vila stále chátraly.

Hrozně dlouho jsem si plánovala fotografický výlet do Holic, ale stále to nevycházelo. Až v březnu 2018 vyrazila rodina na nákup a já fotografovat. Vlezla jsem do areálu zahradou, nafotografovala, co se dalo, a plánovala si, že do

vily projdu dírou ve dveřích. Jenže v tom zazvonil telefon a dostala jsem pokyn k odjezdu. Dodnes mě mrzí, že jsem rodinu neposlala pryč beze mne.

Další fotografie jsem dělala jen přes plot, až vloni v únoru jsem měla štěstí, že dveře byly úplně otevřené. Jenže mezitím už někdo vilu koupil a začal tam uklízet. Ale i tak jsem si udělala sérii fotek na památku.

A zase fotím jen přes plot. Zničili pěkný balkon, chtělo se mi brečet, když jsem uviděla krásnou ozdobnou vázu rozbitou v kupě betonu. Vyfotografovala jsem ji a pak znovu ve sněhu. Zatím na hromadě stále leží... Během další cesty kolem bylo krásné odpolední světlo, opět jsem fotografovala a za týden znovu... a znovu...•

Marcela Zuchová

Moje poslední výstava

Je pondělní ráno a já sedím u okna a pozoruji ptáčky v krmítku. Za tu zimu toho již sežrali tolik, že z nich vyrostou asi vrány. Při popíjení kávy jsem si vzpomněl na svoji zatím poslední výstavu. Na začátku ledna 2020 mně zazvonil telefon. Paní z Chlumce nad Cidlinou se ptala, jak jsem na tom s výstavou u nich v kulturním centru. Původně jsme byli domluveni na listopad, tak jsem si říkal, že je dost času. Odpověď byla překvapující. „Změnili jsme výstavní plán a vystavujete za čtrnáct dní. Poslala jsem vám to emailem.“ Trochu totiž pozměnila adresu a zpráva došla zřejmě úplně někomu jinému. Rozhodování, co budu vystavovat, muselo být rychlé, protože do druhého dne chtěla znát název výstavy. Jelikož mě kamarádi fotografové několikrát žádali o vystavení souboru „SLÉVÁRNA“, bylo rozhodnuto.

Soubor byl vytvořen v roce 2009. Mladší fotografové ho neviděli a na výstavě se potvrdilo, že i starší generace tento soubor viděla poprvé. Ohlas byl velký a byl jsem požádán o několik knih z této výstavy. Nebyl to problém, z každého většího projektu si vyhotovím knihu. Výstava trvala celý měsíc a byla to poslední „předvirová“, která

byla zrealizovaná. Za čtrnáct dní vše zavřeli a byl konec. Díky změně termínu jsem nakonec dopadl dobře.

Nečekaná dohra nastala na podzim. Okolo slévárny chodím poměrně často. Věděl jsem, že je dlouhou dobu zavřená a pomalu chátrá. Jednoho dne jsem šel kolem a ve slévárně byl neobvyklý ruch. Začal jsem pátrat a zjistil, že vše likvidují a budova se bude prodávat. Okamžitě jsem začal jednat o možnosti nafotografovat její definitivní konec. Plán se zdařil, díky ještě dobrým profesním známostem, protože jinak prostředí slévárny znám a je hodně rizikové. V podzemí slévárny je skryté celé patro a mohlo být demolicí poškozeno. Stačila trocha nepozornosti a byl by velký problém. I přesto bylo fotografování velice zajímavé a konečně jsem se „fotograficky“ vyřádil a byl jsem spokojen. Doufám, že budou spokojeni i ostatní. V plánu mám vytvořit knihu s předmluvou a s články ze zahájení výroby. Prostě od začátku až do konce. Tím se uzavře kapitola jedné slévárny od položení základního kamene v květnu 1980 až po její definitivní konec v únoru 2021.

Petr Beran

Tam, kde fotím já

Dobrá výzva od Skaldy, nedalo mi to a leží mi v hlavě. Nejsem spisovatel, tak to vezmu zkrátka.

V mládí, když jsem začínal, tak mě inspirovala ponejvíce blízká příroda a zvěř. Potom přišla krajina, hory a všemožná další témata. Zvládl jsem kinofim, středoformát a následné zpracování v komoře. Nejvíc mě těšily fotky, které jsem mohl nějak zmanipulovat, upravit k obrazu svému. Zkušenější kolegové mi říkali - máš talent, ale nejsi vyhraněný autor, ničeho nedosáhneš - musíš si vybrat. Fotím již 45 let, stále jsem si nevybral. Fotím téměř všude, jakmile mne osloví hra světla, atmosféra nebo má mysl. Vidím to u fotografie jako přednost, mohu si fotit, co mne napadne. Digitál mi přinesl svobodu ve finálních úpravách, většinu fotografií stačí klasické postupy lokálních úprav. Mnohé potom skládám ve své hlavě, fotím blbiny, abych následně dotvořil v počítači „fotoobraz“. Fotografuji tedy všude možně, jsem stále nevyhraněný a spokojený amatér, je mi dobře mezi spoustou kamarádů fotografů a podobně „postižených lidí“.

Kam Vás pozvu fotografovat? Třeba do mého rodného města a okolí. Cestou na nákup do Lidlu chodíme okolo jednoho domu u „kruháče“, to okénko je tam léta a dodnes. Trvalo mi, než jsem vypožoroval, kdy ho mám cvaknout a více potěšilo, že spousta místních nemohla poznat, kde to je.

Až pojedete přes Novou Paku do Krkonoš, můžete zkusit štěstí.

Mirek Suchánek

Čím, s kým a kde fotografuji já

Jak je již zřejmé, téma nadpisu jsem trochu rozšířil. Nebojte se, nebudu podrobně rozebírat počty pixelů a značky fotoaparátů. Již delší dobu mě „cvakání“ na digitál plně neuspokojovalo a pořídil jsem si analog na formát 6x9cm. Vrátil jsem se k mým počátkům fotografování. Covidová doba nás ve všem omezuje a jsme rádi za alespoň neomezené procházky do přírody. Vezmu fotoaparát, stativ a vyrazím. Většinou se vrátím s botami od bláta a s čtyřmi až osmi ulovenými snímky. I když po vyvolání zjistím, že výsledek není ideální a podle mých představ, vždy mi zůstane radost z fotografování. Pro zpestření jsem si k Vánocům nadělil dírkovou komoru, a to je teprve zábava. Člověk neví,

co přesně fotografuje, čas dle oka a výsledek nejistý. Skvělá ochrana proti stresu. Všem doporučuji. Stejně „postižený“ je Standa Odvářka, a tak řešíme problémy telefonicky společně. Vinou omezení jsme mohli podniknout „fotografickou“ výpravu pouze jednou, ale máme v plánu další. Prošli jsme lomy v okolí Skutče na Chrudimsku. Je jich zde několik desítek opuštěných. Moje srdeční záležitost je však Vysočina. Hlinsko, Sněžné, Čtyři palice jsou jedny z nejkrásnějších lokalit, které znám, rád je fotografuji a nemusím jezdit nikam mimo republiku.●

Petr Beran

/ FOTOGRAFIE / CTIBOR KOŠTÁL /

Dny otevřených ateliérů fotograficky

Centrum uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové opět v červnu letošního roku zorganizovalo ve spolupráci s východočeskými výtvarníky již 9. ročník festivalu Dny otevřených ateliérů (DOA).

Rád bych se s vámi podělil o několik postřehů z této bohubilé a oblíbené akce, které se náš Spolek podkrkonošských výtvarníků v Trutnově již od roku 2013 účastní. Svůj provizorní jednodenní ateliér tradičně rozložíme na prostranství vedle Společenského centra UFFO, jehož fasádu využijeme k prezentaci svých aktuálních výtvarných děl. Krom toho spolgoví kolegové na místě kreslí, malují, paličkují. Na své si přijdou i malé děti, pro něž je vždy připravena příležitost pro jejich výtvarné vyžití. A co dospělí? Jak ti se mohou případně zapojit do improvizovaného výtvarného happeningu?

Hned od počátku mně bylo jasné, že mi nebude stačit pouhá fasádní prezentace několika mých fotografií. Když ateliéry, tak ateliér... Na UFFO jsem zavěsil roli papírového pozadí, v místní půjčovně nafasoval bednu nejrůznějších čepic, klobouků a paruk. Kolegové trochu nevěřili, jestli se mi návštěvníky podaří přesvědčit, aby se na chvilku stali někým jiným a nechali se odlehčeně zvěčnit. I já sám měl určité pochybnosti. Každého, kdo se u nás zastavil, jsem

s větším, ale spíše menším nátlakem přesvědčil o prospěšnosti a jedinečnosti této akce.

Co vám mám povídat, ukecal jsem je... Na prstech jedné ruky bych spočítal své marné pokusy. Ten den jsem naprosto vyčerpán nafotografoval více než 170 příchozích. Tehdy jsem ještě netušil, jakou tradici zakládám a jaký přesah do budoucnosti bude toto portrétování mít.

Rok na to jsem vytištěné černobílé fotografie formátu A4 pomocí prádelních kolíků zavěsil na režný provaz a pokračoval ve své „ateliérové“ činnosti. Moc mě vždy potěšilo, když se objevil někdo, kdo se našel z minula na šňůře. Fotku jsem sundal, dotyčného s ní znovu vyfotografoval a tisk mu pak daroval. Začalo to fungovat.

Díky tradičnímu červnovému termínu a propagaci si lidé krom jiného přicházejí nejen pro fotografii z minulého roku, ale také s ní vyhotovit novou. Na další rok. Mám zde věrné, kteří mají těchto fotografií ve fotografiích již třeba pět až šest a akci si každoročně nenechají ujít. Těší se. A už vůbec je nepřekvapí, že se mají fotit s dehonestující hučkou či v prázdném obrazovém rámu, se zrcadlem ve kterém se odráží fotograf (já), nebo třeba s odhaleným torzem aranžerské panny. Pochopili, o jak bláznivou, ale i jedinečnou akci se jedná. Vždyť za ty roky vznikly již

stovky portrétních a skupinových podobenek. Mimoděk se zrodil ojedinělý archiv, zachycující i ty, kteří žel bohu již vstoupili na pomyslný druhý břeh.

Z čeho mám ale nejlepší pocit? Z překonání obecně sílící apatie, netečnosti a podezřavosti... Možná je to jen tím, že za námi na DOA chodí lidé normální, lidé odolní, lidé s dostatečnou dávkou zdravého rozumu a nadhledu. Moc si přeji, aby nám všem tenhle pohled na svět vydržel,

sílil a abychom se nestyděli za rovnítko, že člověk normální může být také tak trochu praštěný...

Přeji nám všem zdravou dávku praštěnosti i do dalších let a budme sví.●

Ctibor Košťál – náčelník Spolku podkrkonošských výtvarníků Trutnov.

Kam s ní...?

Byl čtenář už někdy ráno na ulici? Já nechci čtenáře urazit, já vím, že čtenář je nóbl a nemá zapotřebí, aby vstával před devátou, no ale náhoda! A když tedy náhoda ho vyvedla někdy z domu dřív, zajisté že sobě při známém svém bystrozraku povšimnul, že na ulici jsou nejen lidé, nýbrž i věci, jichž tu jindy nevidává. Jakož také při známé jeho duchaplnosti není pochyby, že o těch lidech a věcech, hlavně ale o těch věcech, pak přemítal. Někde u domu stojí starý džbán. Někde na pokraji chodníku sdrátovaná bandaska. Někde uprostřed ulice leží pekáč. Jak tam přišly ty věci? Vyšly si za noci z nestřežených polic a netrefily pak domů, když se rozbřesklo ráno? Ztratily nějakou náhodou, při ranním nakupování, svou kuchařku a čekají teď zde jako dobře vycvičený pes, který osamotněv usedne třeba doprostřed cesty a ohlíží se, až si ho pán zase najde? ...Leda tedy lože. Copak by ale mohlo být ve světě čistějšího, nežli mládenecké lože! Polštáře jako dvě labutě. Pokrývka jako plášť lilie. Poslámka jako sníh. Žíněčky jako buchtíčky. Slamník, Slamník.

„Ančo!“

„Račte?“

„Kdypak jsem si dal naposled přecpat svůj slamník?“

„To já nevím, co jsem tady, ne, už musí být samá řezanka.“ Anča je u mne šest let. Vzpomínám zpátky, až za těch šest let - marné vzpomínání! Koupil jsem ten slamník, vycpaný a prošíitý, ještě za dob růžového svého mládí.

„Ančo!“

„Račte?“

„Tadyhle máte 75 krejcarů dojdete ihned k senaři pro tři otepě slámy, ihned, povídám!“

Anča letí. Anča přivlíkne tři otepě slámy. Chytne slamník, vypáře prošívání, rozpáře šve, zamuchlá uvnitř slámou.

„Ale kampak dáme tu slámu starou!?“

Přece jen je rozum ženský bystřejší než náš! Na to bych byl nepřipad ještě dlouho! Ano, vždyť nežli cpeme nanovo, musíme dřív vyndat slámu starou a kam s ní?

Jan Neruda

Již Jan Neruda řešil, kam uložit obsah starého slavníku. I já jsem došel do stádia rozhodnout, kam s věcmi, které doprovázely, lépe řečeno vznikaly při činnosti našeho lanškrounského fotoklubu. Jde především o fotografie členů, klubové almanachy, knihy z fotografických setkání, pozvánky z výstav, fotoalba a další různé doklady naší práce. Materiály jsou z let 1984 a 2011. Je to „naše“ historie. Vše mám uloženo doma na půdě. V létě vedro, v zimě mráz, za dešťů vlhko, za veder sucho. A je toho kus půdy. A tak jsem dozrál do stádia „Kam s ní?“ Dost dlouho jsem přemýšlel, jak tuto otázku zodpovědět.

Vše vyhodit?

Je to dokument doby, kterou jsme společně žili více než třicet roků. Vypovídá o nás, o naší tvorbě, o našich aktivitách. Tak to určitě NE!

Rozdat vše zpět autorům?

Tuto chybu jsem udělal po roce 1989, kdy jsme se porevolučně rozešli bez náznaku další činnosti. Dodnes toho lituji. A tak tedy taky NE!

Dát vše do muzea?

To je už lepší nápad. Ale znovu se objevují otázky. Do jakého? Do toho Lanškrounského, které „skladuje“ historii města? Nebo do hradeckého, který uchovává dění kraje, ke kterému jsme patřili? Nebo snad pardubického? No nevím.

Archiv.

To je to správné rozhodnutí!

Hurá! Mám vyřešeno!

Ale vzápětí mne přepadnou pochybnosti a další otázky. Do jakého? Je to dobře? Co s tím budou dělat? Jsou to různé formáty, dokumenty, obrazy. Budou to vůbec chtít? Není nic jednoduššího, než se zeptat.

A tak jsem se sešel s ředitelem Oblastního archivu v Ústí nad Orlicí, Radimem Duškem. Ten mne uvedl do práce archivu. Co je zajímavé, co schraňují a o co mají zájem (téměř o všechno). Vysvětlil mi, že vložení do archivu je vhodnější než uložení do muzea, protože oni jsou státní organizací, která se řídí platnými zákony. Je tak ošetřena dlouhoživotnost uložených dokumentů v klimatizovaných podmínkách. Je ošetřeno autorské právo. Obsah sbírky je zpřehledněn a v budoucnosti, asi hooooódně vzdálené, i digitalizována. Vše je navíc zpřístupněno veřejnosti k badatelské práci. Prostě samé plus.

Ale je tu velké ALE.

Je to jako v pohádce. Co peklo schvátí, již nikdy nenavrátní. Stejně tak archiv. Co se do něj vloží, to už nikdy, a zapamatujte si to, NIKDY nevydá. Žádná výstava originálních fotografií, žádné: „Já bych si to prosím vzal zpět.“

Podpisem darovací smlouvy se vše stává majetkem státu. A ten nikdy nic nevydá!

Tak nevím? Nevím? Kam s ní...?●

Vladimír Skalický

Lanškroun

Devadesátiny Fotoklubu při MKS Nová Paka

Zmíněné výročí mohli všichni naši členové a členky oslavit bohužel pouze individuálně 27. 12. 2020. Záměrně píše mohli, neboť z jakýchkoli plánů slavit společně kvůli aktuálně pramálo potěšitelné a sdružování nepřející době pochopitelně sešlo.

První vlašťovkou vypuštěnou v rámci oslav byla výstava fotografií současných členů v Masarykově divadle Jičín. Výstava byla sice instalována, ale málokdo ji stihl navštívit. Domácí výstavu v malém sále MKS se už pro změnu nepodařilo uspořádat vůbec. Nad výstavou v městské knihovně visí velký otazník a výstava rozsahem největší a zároveň i nejprestižnější, a to v Městském muzeu Nová Paka, je rovněž velmi nejistá. Mělo zde být představeno velké množství fotografií od bývalých členů, od nichž se dochovaly ukázky z jejich tvorby, v tom lepším případě zaměřené na historii města, nebo měli být připomenuti alespoň podobenkami, či jmenným seznamem. Součástí výstavy měla být i chystaná expozice historické techniky a ukázka toho, jak to vypadá v temné komoře. Co se snad doufejme podaří dotáhnout do konce, by měla být brožura, mapující nejen historii našeho klubu, ale i ostatních zjištěných organizovaných fotografických aktivit v Nové Pace a nejbližším okolí. Poslední oslavou aktivitou pro členy i nečleny, která byla odstartována před rokem, bude vyhlášení výsledků fotografické soutěže „Paka fotografická.“ Soutěž měla

2 témata: Život v Nové Pace se všemi jeho krásami a problémy a Nová Paka jako výtvarná inspirace.

Předpokládám, že málokterého čtenáře časopisu Fotoimpuls budou zajímat detaily devadesátileté historie jednoho klubu z Podkrkonoší. Ti hloubavější ale mohou svoji zvědavost ukojit na našich stránkách fotoklub.nova-paka.cz v sekci historie. Nad čím bych se rád v tomto příspěvku zamyslel, jsou vedoucí či předsedové klubu.

Historie nás Pačáky poučila, že jediný kroužek, který ve městě fungoval bez vedoucího, svoji činnost zhruba po roce ukončil. Každý kroužek, klub, spolek – nazveme to jakkoli – potřebuje mít ve svém čele nějakého vedoucího nebo předsedu. A předseda, má-li být dobrým předsedou, se jím nestane pouze tím, že bude (před-sedat) sedět před ostatními, ale tím, že bude ochoten a schopen na sebe vzít velký díl odpovědnosti za smysluplný chod klubu, že bude hledět na to, co je pro klub dobré, že se dokáže obklopit spolehlivými kolegy a kolegyněmi, že jim bude naslouchat a klub povede tak, jak bude nejlépe umět. Čím je klub starší, tím je i odpovědnost vyšší. 90 let je, myslím, vcelku úctyhodné výročí a za těch 9 dekad se nám ve vedení klubu vystřídal již 10 zjištěných předsedů. Uvedu je tedy postupně, jak šel čas i s dobou jejich působnosti, je-li známa.

Klub fotografů amatérů v Nové Pace byl založen v roce 1930 knihtiskařem Jaroslavem Riedlem. Toho po 9 letech vystřídal tajemník okresu a správce silnic Josef Dyk. S jeho nástupem došlo ke změně názvu na: Odbor foto-amatérů při Propagační komisi města Nová Paka. Po 7 letech v roce 1946 převzal kroužek fotoamatérů při KČT v Nové Pace gymnasiální profesor František Koudelka. Po dalších 4 letech, v roce 1950, se ujal vedení odboru fotoamatérů při Okrašlovacím spolku v Nové Pace knihař Zdeněk Čejka st. V roce 1957 byl změněn název na Spojené fotokroužky při okresním osvětovém domě v Nové Pace. Pravděpodobně v tuto dobu se ujal vedení kroužku bezpečnostní technik Oldřich Petrach. V roce 1964 byl o vedení požádán absolvent sklářské průmyslovky Arnošt Kořínek. Dalším známým názvem v historii byly od roku 1965 Spojené fotokroužky při JKP v Nové Pace. Po šesti letech působení na postu předsedy byl pan Kořínek vystřídán v roce 1970 technikem Josefem Malým a od roku 1972 do roku 1979 se ujal předsednictví kroužků pracovník propagačního oddělení SSaZ Nová Paka, Jiří Čejka. Opětovná změna názvu kroužku následovala v roce 1975 - Fotoklub při JKP v Nové Pace. Od roku 1979 do roku 1990 předsedal Fotoklubu při SKP v Nové Pace jeho starší bratr Zdeněk Čejka ml. V roce 1990 se vrátil do vedení Jiří Čejka. Zatím k poslednímu přejmenování klubu došlo v roce 1991. Od 12. 12. 1991 až doposud nese název Fotoklub při MKS v Nové Pace. V roce 2003 Jiří Čejka rázně složil funkci a do vedení byl zvolen Miroslav Suchánek.

Přestože za těch 90 let kroužek vystřídal mnoho názvů, dá se snad říci, i vzhledem k několika „stmelujícím“ desetiletím aktivním skálním členům, že kontinuita původního klubu nebyla přerušena.

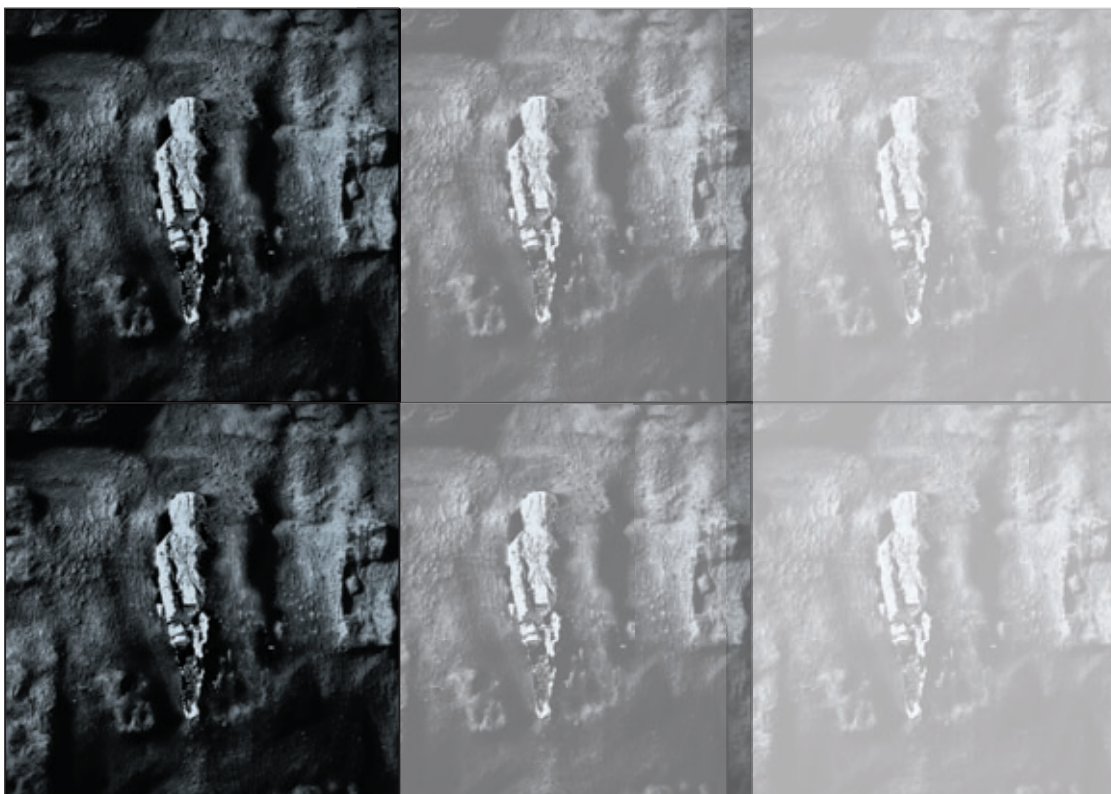
Za ta léta z novopackých řad amatérských fotografů sice nevzešel žádný Josef Sudek, či jiná osobnost celosvětového významu, ale několik velmi dobrých fotografů se u nás přece jenom „narodilo“. Z těch zjištěných bezmála 185 členů, kteří klubem postupně prošli, za zmínku rozhodně stojí jména těch, co se na určité úrovni zabývali fotografií především výtvarného charakteru, ale i jinými tématy. Byli jimi: Lubomír Stuna, Arnošt Kořínek, Zdeněk Čejka st., Jiří Čejka, Ing. Alois Šmíd, Zdeněk Čejka ml., Věra Sedláčková, Ing. Karel Syřiště, František Vopršal...

Z poslední doby pak uvedme autory, kteří byli či jsou úspěšní v soutěžích anebo se s jejich fotografiemi můžeme setkávat na stránkách fotografických časopisů. Jsou to: Miroslav Suchánek, Jiří Tejchman, Jiří Albrecht, Ing. Šárka Sedláčková, Jakub Müller...

Díky tomu, že jsou tito zkušení a úspěšní fotoamatéři členy novopackého klubu, máme my ostatní možnost se u nich leccos přiučit, kde se inspirovat, získat dobrou radu, na úrovni diskutovat. Z toho někdy jako určité nadstavby plynou i společné fotografické výlety, zájezdy, soutěže, výstavy. A to je, myslím, jedním z nejdůležitějších kladů, ale i možností pro každého, kdo stojí o to vědět víc, umět lépe, posouvat se dále. Pokud bude jedněch i druhých dostatek, mají smysl i fotokluby. Nu a pokud se v budoucnu najde další schopná osobnost se smyslem pro kolektiv, ochotná převzít nemalou zodpovědnost i klub od nás starších, bude před sebou mít novopacký fotoklub šanci na další smysluplná léta, desetiletí... Moc bych mu to přál. ●

*Za Fotoklub MKS Nová Paka
(dnes čítající krásných 30 členů, a z toho úctyhodných
7 členek) se zamyslel i s přispěním předsedy
Miroslava Suchánka archivář Vláďa Herbrych.*

Fotografie s příběhem.

Představujeme již třetí řadu seriálu Fotografie s příběhem.

Tentokrát jsme vybrali fotografie žen, které poskytly své fotografie k posouzení fotografům mužům.

Stejně jako ve dvou předchozích dílech, autoři nevědí, komu budou fotografie ke zhodnocení zaslány, stejně jako hodnotící neví, kdo je autorem fotografií. Smyslem seriálu je snaha naučit se formovat a sdělit svůj pohled na obrázky, které sami zhotovujeme pomocí té tajemné krabice s názvem „foťák“.

Jak se to povedlo tentokrát, posuďte sami.

Chceš-li se stát součástí „Příběhu“ i Ty,
napiš Vladimírovi Skalickému na adresu
skaldovi@seznam.cz .

Jarmila Balcarová-autor

K fotografování jsem se dostala, když jsem začala chodit se svým nynějším manželem Vlastou, fotografem lidí, dokumentů a reportáží, již před 39 lety. Nejdříve to byly pouze vycházky, kdy on fotil a já na něho čekala. To nebyla ta pravá pohoda, a tak jsem postupně začala vyhledávat zajímavé kouty naší krásné přírody. Poetické detaily mě natolik oslovily, že jsem je sama začala fotografovat a poté prezentovat veřejnosti. Fotografie při vystavování předem nekomentuji, protože co divák, to jiný příběh, který v mé tvorbě detailů vidí a dokáže odříkat.

Fotografování a zároveň uvedené toulky a hledání zajímavostí na kůře, stromech, vodě, kameni a dalších přírodních materiálech v přírodě je pro mne velký relax od práce ošetrovatelky v domově důchodců, kterou dělám již cca 25 let. Fotografie jsou tak odrazem mé nálady, únavy, ale i optimismu a krásy, kterou vedle sebe máme a ne vždy ji vnímáme. Na diváky působí poeticky, výtvarně a pro mnohé zároveň také relaxačně, a to mi přináší pohodu a klid na duši a zároveň povzbuzuje k další práci ve fotografování.

(Poznámka autora: celá moje tvorba je prezentována v barevném provedení, neboť právě barevné akcenty v obraze na diváka působí nejsilněji na jeho emoce, což je záměr mého snažení.)

Petr Beran-zrcadlo

Při pohledu na fotografii okamžitě „přepínám“ na čtvrtý rozměr. Jedná se o duševno a emoce. Můj pohled se vždy soustředí na světlý střed. Je to žena, muž, neznámá postava nebo něco vesmírného a lepšího? Světlý střed „vyzařuje“ a zároveň uklidňuje v kontrastu s tmavým okolím.

Chce to si udělat čas a soustředit se!

Kateřina Göttlichová-autor

V průběhu zimního období okořeněného pandemickými omezeními jsem se dostala k fotografování venku poněkud omezeně. O to větší byla chuť zabývat se fotografickou tvorbou nějak jinak. Pomohli přátelé fotografové, společná témata zaměřená na okruh našich obydlí nebo rovnou jen doma. Další cestička vedla k listování ve vlastním archivu. Tudy jsem se dostala k myšlence vytvářet koláže z již existujících fotografií, k nimž přidám něco nového v rámci současných možností.

Fotografie Dva kačeři vznikla ze 4 prvků. Z archivu je řada oken, což byla původně budova Parkhotelu v Holešovicích. Dnes už se takto vyfotit nedá, stojí před ní nové nákupní centrum. Pole je zřejmé, záběr je letní. Letící kačer byl zachycen při jedné z mála mých letošních vycházek na Karlův most. Dopravní značka je skutečná, na rybníce na naší periferii žije kachen tolik, že si i značku na silnici vysloužily.

Tato fotografie se stala základem širší řady podobných pravděpodobně nepravděpodobných výjevů, což moji radost ze závislosti tohoto druhu značně posílilo. Život je hned hezčí a smysluplnější, je-li naplněn činnostmi, které člověka těší.

Jiří Čečka-zrcadlo

Pozor! Kachny!

Proč? Buď se jich mám bát, nebo mám být opatrný a bát se o ně?

A proč zrovna kachny? Mohutná sklobetonová stavba v pozadí mi spíš napovídá, jako by kachny byly jeden z posledních druhů živočichů na Zemi. Nechce se mi věřit, že by se to jednou opravdu mohlo stát. Doufám, že se pletu, ale fotka je pro mě symbolem, že máme poslední šanci zachránit živou přírodu na planetě Zemi, kde sami už žijeme v umělém a uzavřeném světě přetechnizovaných budov.

Pokusím se najít i kladnou stránku příběhu...

Konečně nám (lidstvu) došlo, že k životu nestačí pouze to, co člověk vytvoří. Časem (snad) všem dojde, že Země je složitý organismus a systém, kde člověk, fauna a flóra žijí (resp. by měli žít) ve vzájemné harmonii, a že člověk nemůže a nesmí žít na úkor ostatních živých organismů.

Výše uvedený je příběh černobílý.

Barevná fotografie by mohla přinést příběh úplně jiný.

V tomto případě pravděpodobně veselejší a optimističtější.

Jitka Prausová-autor

Každý, kdo se na fotografii podívá, tedy ten, kdo se trochu o fotografování zajímá, pozná, že... ano, to je Kratochvíl, Sudek, Koudelka, Funke, Štreit, ... Každý z nich se vyznačuje svým charakteristickým „rukopisem“.

Občas slýchám, že nemám jednotný styl. Nemám. Na začátku svého fotografického snažení jsem věděla jen to, že mi fotografování dělá radost a chci se něco dozvědět a naučit. Netušila jsem, jaká témata a technika mě osloví nejvíce. Později jsem zjistila, co by mě určitě nebavilo, a teď se pomalu dostávám k tomu, co by mě možná bavilo hodně. Nestojím o to mít „svůj styl“ proto, aby každý hned poznal, že tohle jsem já. Ale donutilo mě to přemýšlet o tom, kam a kudy mě vede má fotografická cesta a zda ten směr je tím správným, kterým bych se chtěla vydat. Přiložené snímky jsou ze startovní čáry cesty, která, doufám, bude pro mne ta správná.

Jaroslav Matyáš-zrcadlo

Připadá mi to, jako když se díváš z okna vlaku do krajiny. Ta krajina běží kolem a lidi ve vlaku ji téměř nevnímají. Běží příliš rychle, než aby si všimli. Ale i v tom potměšilém lese se dá najít krása.

Vidím v tom dokonce i takovou paralelu se životem. Jak dneska žijeme rychle a vlastně téměř nevnímáme ani, co se děje v našem bezprostředním okolí. Na spoustu věcí nemáme čas. Nevnímáme krajinu, lidi, vztahy. Možná kdyby ten vlak zastavil, všimli bychom si, kolik je kolem nás krásných míst a dobrých lidí. Uvědomili bychom si, že i když nesvítí slunce, pořád je kolem nás hezky.

Beru to jako výzvu, abychom zastavili a rozhlédli se kolem sebe. A vážili si toho, co máme.

(No, možná jsem to úplně překroutil, ale takové myšlenky u toho mám.)

Dáša Skořepová-autor

Hlubina vesmíru

Záběr pochází z návštěvy jednoho berlínského muzea, letmý stisk spouště. Po návratu z Berlína procházím kartu, toto okénko mě svým způsobem přitahuje, a tak si ho označím. O dva roky později zkouším v domácích podmínkách olejotisk, plná nadšení po absolvování kurzu u Ivana Nehery v Impulsu. Hledám vhodný námět a nacházím tento záběr. Dobře vím, že není pro tuto techniku ideální. Bojuji ještě se zvládnutím základů, navíc si to komplikuji podivným výjevem, kde není žádný velký kontrast, jen mírná modelace světla a tmy. Olejotisk je ale naštěstí technika, která je nejtvrnější ve své závěrečné fázi, kdy se na vzniklý želatinový reliéf nanáší tiskařská barva. A právě v tu chvíli přichází to pravé dobrodružství, kdy přestat dřív by byl zločin a skončit pozdě by bylo pro autora neodpuštělné. Ale ve skutečnosti o nic nejde. A jestli, tak možná jen o to se tak zlehýnka pokusit dotknout něčeho, co nás přesahuje.

Petr Šulc-zrcadlo

Ahoj, nikdy jsem si nepředstavoval, jak je složité hodnotit fotografii bez znalosti autora a dalších souvislostí, jako jednotlivost, nicméně pokusím se.

Fotografie na mě na první pohled působí tajemně, nicméně svojí zrnitostí, kterou mám rád, příjemně a vlastně pozitivně. Na druhý pohled jako umělá fikce, vyvolává ve mně spoustu otázek. Nejsilnější otázkou není technika, ani reálnost záběru, ale důvod proč vlastně tato fotografie vznikla? Co chtěl autor sdělit? Představuji si ji jako možnou ilustraci k poetické básnické sbírce, např. jako vizuální doplnění veršů... ale důvod mohl být jakýkoli. Mám podobné fotografie rád, líbí se hlavně díky své jednoduchosti. Autorovi přeji další fotografie podobného ražení, jako cyklus by mohlo být toto téma o mnoho silnější!

Děkuji za důvěru tuto fotografii okomentovat.

Dita Valachová-autor

Fotografie vznikla velikou náhodou za krásného světla, které mě vždy přesvědčuje, že je okolo nás tolik krásných věcí. Mojí inspirací je opravdu světlo, které krásně maluje, a na mně je jen ten okamžik to zachytit. Už několik let se procházím v kempu Hluboký. Je to zvláštní místo bez lidí. Tentokrát ještě poslední stopy lidí zakryl sníh. Procházím se tudy ráda a vždy objevuji místa, která se světlem probudila.

Ivo Kornatovský-zrcadlo

Píšu teď článek o dvaceti letech plaského fotoklubu, dále knížku formátu V. Došlého pod názvem Menu à la Metternich. Tak mám malou odbočku.

Reakce na první otevření fota:

„Objekt“, co je nahoře uprostřed, mně připomněl zátku od dva dny předtím otevřené lahve Zieglerova ohnivého ovoce (Ziegler ObstBrand auf Apfeln und Birnen – Edelbrand), která je vyrobena ze dřeva a vypadá jako ten „objekt“ a jen mi to celé řeklo, že bych to měl dát vychladit.

Reakce na druhé otevření fota:

Tenhle fotografický minimalismus mně asociuje to, že asi pravděpodobně stojíme na jednom břehu, asi potřebujeme přejít na druhý, ale pokrytí sněhem způsobuje to, že asi ani nevíme opravdu kudy a kam, most nebo cesta je naznačená, ale je tam opravdu? Druhý břeh je tam někde opravdu? A jediným skutečně záchytným bodem je ten „objekt“ na domnělém mostě. Taková nějaká cesta někam pro odvážné J.

Reakce třetí zatím nepřichází.●

6. Salon východočeské fotografie se po 7 letech vrací do Muzea východních Čech v Hradci Králové

V sobotu 20. listopadu se v Muzeu východních Čech v Hradci Králové uskuteční vernisáž 6. Salonu východočeské fotografie 2021. Až do 15. ledna nabídne zdejší Galerijní sál a schodiště více než 200 fotografií od 31 autorů žijících či tvořících ve východních Čechách. Hlavním pořadatelem výstavy jsou Volné sdružení východočeských fotografů, Hradec Králové z. s., Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit ve spolupráci s Muzeem východních Čech a za podpory FOMY Bohemia Hradec Králové spol. s r. o. a FOMEI s. r. o. Hradec Králové

6. Salon východočeské fotografie představí fotografické práce z oblasti konceptuálního umění, inscenovaného dokumentu, čisté reportáže, krajinářské a pouliční fotografie až po subjektivní výpovědi autorů. To vše v černobílém i barevném provedení, klasicky i digitálně.

Pozvání na 6. Salon východočeské fotografie přijali i tři významní fotografové: držitel pěti prestižních cen Czech Press Photo Radek Kalhous, dále Petr Jan Juračka a Luděk Vojtěchovský.

Slavnostní vernisáž výstavy se uskuteční v sobotu 20. 11. 2021 ve 14 hodin. Úvodního slova se ujme Mgr. Vítězslav Krejčí, člen výběrové komise 6. Salonu východočeské fotografie a předseda Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s. Výstava bude přístupná denně kromě pondělí od 10 do 18 hodin a každé úterý od 10 do 20 hodin.

V regionu Východní Čechy, stejně jako v celé ČR, mají dnes fotografové možnost prezentovat své práce na samostatných autorských či klubových výstavách nebo na výstavách pořádaných v rámci nejrůznějších fotografických soutěží a přehlídek. Chyběla zde však reprezentativní přehlídka poskytující souhrnný přehled aktuální tvorby východočeských fotografů. V roce 2005 se proto poprvé pořádal Salon východočeské fotografie. Přehlídka se opakuje víceméně po třech letech. Toto triennale se již postupně stalo tradicí.●

32. ročník fotografické soutěže PREMIÉRA 2021

Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit a Volné sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s. za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Královéhradeckého kraje a Statutárního města Hradce Králové, za podpory FOMY Bohemia spol. s r. o. a FOMEI a. s. Hradec Králové

vyhlašují

32. ročník fotografické soutěže PREMIÉRA 2021

Kategorie A: volná tvorba

Kategorie B: téma: Protiklady

32. ročník fotografické soutěže PREMIÉRA 2021

Podmínky účasti pro obě kategorie:

Do soutěže se přijímají snímky dosud nikde nevystavované ani nepublikované.

- 1* Počet snímků – maximálně 10 jednotlivých snímků a maximálně 2 seriály nebo cykly do 6 snímků.
- 2* Přijímají se fotografie černobílé i barevné, neadjustované a bez paspart, rozměry minimálně 18 x 24 cm max. 50 x 60 cm. Zdůvodnitelné odchylky jsou možné po domluvě.
- 3* Všechny fotografie zaslané do soutěže označte v pravém dolním rohu rubové strany jménem autora, adresou a názvem snímku (popř. názvem seriálu s pořadovým číslem snímku) a písmenem kategorie.
- 4* Každá zásilka musí obsahovat vyplněnou přihlášku pro každou kategorii samostatně.
 - * Každá zásilka musí obsahovat poštovní známky ve výši 100 Kč (jsou určeny na vrácení fotografií).
 - * K soutěžní kolekci, která je zpracovávána digitálně, přiložte soutěžní fotografie v digitální podobě (fotografie ve formátu JPEG) na CD, nebo je můžete zaslat elektronicky. Pro elektronické posílání použijte prosím program Úschovna, umožňuje předání fotografií s větším rozlišením. Fotografie v elektronické podobě budou použity k propagaci soutěže a ke zhotovení reprezentačního CD 32. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2021. CD bude vráceno společně s fotografiemi.
 - * Název fotografie v elektronické verzi, na přihlášce a na zaslané papírové soutěžní fotografii musí být totožný.
 - * Fotografie v elektronické podobě budou mít jméno ve tvaru: kategorie_prijmeni_jmeno_nazev fotografie_pořadove číslo v rámci souboru.jpg
příklad: A_Novak Jan_Dialog_01.jpg.
Fotografie prosím převedte na rozlišení 300 DPI. Optimální velikost fotografie je 24 cm na delší straně (při 300 DPI). Fotografie ukládejte prosím bez komprese, tj. beze ztrát na kvalitě.
- 5* Zásilky, které nebudou splňovat podmínky v předešlých bodech, nebudou do soutěže přijaty.

Vyhodnocení:

Soutěž vyhodnotí odborná porota jmenovaná pořadatelem a navrhne udělení:

Osm finančních cen v celkové hodnotě 8 000 Kč (á 1000,- Kč), které věnuje Volné sdružení východočeských fotografů, Hradec Králové, z. s.

Věcné ceny od sponzorů: Impuls Hradec Králové, FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové a FOMEI a. s. Hradec Králové.

Volný vstup do foto – film ateliéru zdarma v průběhu jednoho roku věnuje Centrum uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové.

Porota má právo vyjmout z cyklu nebo seriálu jednotlivé fotografie a hodnotit je jako samostatné snímky.

6* Pořadatel má právo na doporučení poroty ceny sloučit nebo některou z nich neudělit.

7* Z oceněných fotografií a dalších vybraných snímků bude utvořena výstavní kolekce, kterou můžete zhlédnout v Galerii Na Hradě v Hradci Králové a v Informačním centru v Hradci Králové v listopadu 2021. Reprízy výstavy se uskuteční v roce 2022. Bližší informace o místech konání a časovém harmonogramu repríz výstav budou včas na www.impulshk.cz

8* Pořadatel nezodpovídá za poškození fotografií při poštovní přepravě.

9* Svým podpisem na přihlášce autor souhlasí s podmínkami soutěže a s případným uveřejněním svých fotografií k propagaci soutěže bez nároku na honorář.

Kalendář soutěže pro obě kategorie:

vyhlášení soutěže duben 2021

uzávěrka soutěže 30. září 2021

vyhodnocení říjen 2021

výstava 18. listopadu 2021 - 7. ledna 2022

vernisáž 20. listopadu 2021

předání cen, rozborový seminář listopad 2021 (bude upřesněno pozvánkou)

reprízy výstavy únor-červenec 2022

vrácení fotografií březen 2022, výstavní kolekce po reprízách všech výstav do září 2022

Adresa pro příjem fotografií:

Impuls Hradec Králové,
centrum podpory uměleckých aktivit
Tomkova 139, 500 03 Hradec Králové

Informace a přihláška:

Jana Neugebauerová;
tel.: 773 133 740;
e-mail: foto@impulshk.cz; www.impulshk.cz

Podmínky organizátora a následné práce s daty soutěžících jsou v rámci GDPR.●

česko – polské fotografické léto 2021

Sekce fotografů regionu Náchod, Městský klub v Novém Městě nad Metují, Kłodzki Klub Fotograficzny, Fotoklub KIS Hronov, Městský úřad Dobruška, Knihovna Velké Poříčí, Klub fotografů Nové Město nad Metují spolek Poznávání, Muzeum Nové Město nad Metují, Městská galerie Zázvorka Nové Město nad Metují, KIS Hronov, Fotoklub Náchod, Zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují, ZUŠ Bedřicha Smetany, Nové Město nad Metují a Městská knihovna, Nové Město nad Metují

vás zvou na výstavy fotografií a společná setkání

1. 3. otevření výstavy.

Výstava fotografií členů spolku Poznávání „**Procházka historickým jádrem Nového Města nad Metují**“, Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.

Výstava potrvá do 30. 6.

1. 5. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií Jiřího Víta „**Podmanivá příroda**“, Výstavní síň, Městská knihovna, Nové Město nad Metují.

Dernisáž výstavy 28. 5. v 17 hodin.

Otevřeno podle provozní doby knihovny

Výstava potrvá do 28. 5.

1. 5. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií Petra Šulce „**Jiná fotografie**“, Městský úřad, Dobruška.

Otevřeno podle provozní doby Městského úřadu.

Výstava potrvá do 31. 5.

10. 5. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií Pavla Rejtara „**Tvorba z různých období**“, Galerie 102, Městská knihovna, Velké Poříčí.

Otevřeno podle provozní doby knihovny.

Výstava potrvá do 18. 6.

17. 5. otevření výstavy.

Výstava fotografií Boguslawa Michnika, Zdeňka Mudrocha, Petra Moška, Ivy Pavlátové, Rudolfa Němečka a Zdeňka Šulce „**Z volné tvorby**“, zámek Sloupno u Nového Bydžova.

Výstava potrvá do 31. 10.

27. 5. vernisáž v 17 hodin.

Fotoklub Náchod pořádá desátý ročník mezinárodního výstavního projektu „**ZEĎ 2021**“

vstupní hala Městské knihovny, Kamenice, Náchod.

Kolektivní výstava – setkání generací, národností i výtvarných technik a stylů.

Otevřeno podle provozní doby knihovny.

Výstava potrvá do 30. 6.

29. 5. vernisáž výstavy ve 14 hodin.

Autorská výstava fotografií Vladimíra Klofáče

„**Procházka Evropou**“, Galerie Za pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Husovo náměstí, Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 25. 6.

1. 6. otevření výstavy.

Repríza autorské výstavy fotografií Jiřího Víta

„**Podmanivá příroda**“, Čapkův sál, Hronov.

Otevřeno podle provozní doby informačního centra.

Výstava potrvá do 30. 6.

26. 6. vernisáž výstavy ve 14 hodin.

Autorská výstava fotografií Jiřího Chadimy

„**Portréty a jiné pohledy**“, Galerie Za Pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Husovo náměstí, Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 30. 7.

11. 6. otevření výstavy.

Reprezentativní výběr výtvarných prací členů Unie výtvarných umělců Hradec Králové, „**Výtvarné léto**“, Nový zámek rodiny Kinských, Kostelec nad Orlicí.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 12. 9.

23. 6. otevření výstavy.

Výstava z tvorby členů Unie výtvarných umělců, „**VÝCHODOČESKÝ VÝTVARNÝ SALON**“, Galerie Na Hradě, Hradec Králové. Dernisáž výstavy 5. 9. v 17 hodin.

Otevřeno podle provozní doby galerie.

Výstava potrvá do 5. 9.

1. 7. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií Ivy Pavlátové

„**Fragmenty Města**“, Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby úřadu.

Výstava potrvá do 31. 8.

31. 7. vernisáž ve 14 hodin.

Výstava fotografií „**Pohledy a vize XV**“ členů Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání. Vystavují autoři: Zlatko Hála, Petr Hacker, Ladislav Hartman, Denisa Jirásková, Vladimír Klofáč, Jaroslav Lelek, Ludvík, Zdeněk Mudroch, Rudolf Němeček, Karel Václav Nývlt, Iva Pavlátová, Bohuslav Rejthar, Milan Semerád, Petr Šrám, Helena Urbanová, Jarmila Valterová, Eva Vincencová a Jiří Vít, Galerie Za Pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Husovo náměstí, Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 20. 8.

21. 8. vernisáž ve 14 hodin.

Výstava fotografií členů Kłodzkiego Klubu Fotograficznego „**SEZON 2021**“

Vystavují autoři: Paweł Baranowski, Zbigniew Baranowski, Szymon Chowaniak, Waldemar Dankowski, Tomasz Gmerek, Janusz Karp, Sławomir Kruszelnicki, Magdalena Mazurek, Bogusław Michnik, Zbigniew Muziewicz, Bogdan Paszkiewicz, Magdalena Przebięda, Tomasz Pućkowski, Krzysztof Radzimierski, Ludmila Sowińska, Wojciech Szewczyk, Anna Toch, Jolana Ubik, Waldemar Zieliński, Galerie Za pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 2. 9.

1. 9. otevření výstavy.

Výstava fotografií členů Klubu fotografů Nové Město nad Metují, spolku Poznávání u příležitosti 520 let od založení města „**Město Nové Město nad Metují**“

Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují. Otevřeno podle provozní doby úřadu.

Výstava potrvá do 30. 10.

4. 9.

Den fotografie v Novém Městě nad Metují a Hronově v 10 hodin slavnostní otevření výstavy fotografií z přehlídky fotografické tvorby „**FOTOGRAFIE 2021**“

Galerie Za pokladnou a arkády zámku rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 31. 10.

Po vernisáži přejezd do Hronova, kde bude v Čapkově sále ve 13.30 hodin vernisáž výstavy fotografií a vyhlášení výsledků mezinárodní soutěže „**50. ročníku Ratibořického mapového okruhu**“

Následovat bude seminář vedený významným českým fotografem viceprezidentem Asociace profesionálních fotografů Ing. Milošem Ficem, MQEP na téma „**Divadlo, dostihy a historické fotografické techniky**“, součástí bude malá výstava fotografií zpracovaných touto technikou, kinosál Jiráskova divadla, Hronov.

Otevřeno podle provozní doby Informačního centra.

Výstava potrvá do 27. 9.

11. 9. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání

„**Pohledy a vize XV**“, Pijalnia Wód Mineralnych, Duszniki

Zdrój, Polsko.

Výstava potrvá do 30. 9.

1. 10. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií Jaroslava Lelka „**Výběr z tvorby**“, Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby úřadu.

Výstava potrvá do 31. 12.

7. 10. vernisáž v 17 hodin.

„**Autorská výstava fotografií Jiřího Klímy**“ doplněná o výstavu fotografií ostatních členů Fotoklubu Náchod, Výstavní síň Muzea Náchodská, Tyršova ulice, Náchod. Výstava potrvá do 7. 11.

21. 10. vernisáž v 17 hodin.

Autorská výstava fotografií Zdeňka Mudrocha

„**Akt a portrét**“, výstavní prostory Radnice, Hilden, SRN.

Výstava potrvá do 28. 11.

22. - 24. 10.

LABYRINT - LabiRynT

mezinárodní multimediální výstavy na téma „**WIBRACJE**“ Kurátoři výstavy jsou Anna Panek-Kusz a prof. Jerzy Olek. Z České republiky jsou přizváni autoři fotografií, Zdeněk Mudroch, Petr Moško, Rudolf Němeček, Iva Pavlátová, Pavel Rejtar, Zdeněk Stuchlík, Petr Šulc a Monika Šimek Fulková - obrazy.

Slubice - Polsko, Frankfurt nad Odrou - SRN.

19. 11. otevření výstavy.

Repríza TOP fotografií z mezinárodní soutěže

„**50. ročníku Ratibořického mapového okruhu**“.

Galerie Naproti, Hronovická ulice, Pardubice.

Výstava potrvá do 20. 1. 2022

11. 12. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií „**Vizuální doteky**“

Vystavují členové Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání.

Galeria Sztuki pARTer, Kłodzki Ośrodek Kultury, Kłodzko.

Výstava potrvá do 31. 12.

Pozn. Vernisáže a dornisáže se budou konat pouze za příznivých epidemických podmínek.

Partneři akcí:

Impuls Hradec Králové, z. s., FOMA BOHEMIA spol. s r. o. Hradec Králové,

FOTOGOLD s. r. o. Milan Lhoták - Trutnov,

Svaz českých fotografů, z. s.,

Fotoateliér Lubomír Imlauf - Nové Město nad Metují,

Galeria OKNO Slubice, Polsko,

Losenický - polygrafický závod s. r. o. Nové Město nad Metují,

UVU Hradec Králové,

Galerie Naproti, Petr Moško, Pardubice

a TISKAČKA.cz copycentrum&photolab,

Nové Město nad Metují.

Projekt se uskutečňuje za podpory Ministerstva kultury ČR. ●

Co bylo poprvé v RMO?

/ ZDENĚK PACHOVSKÝ / CO CHCEŠ /

Městský klub v Novém Městě nad Metují, Sekce fotografů regionu Náchod, MKS Červený Kostelec a členové Fotoklubu Červený Kostelec připravili v Galerii Městského úřadu v Červeném Kostelci výstavu fotografií a závěrečné vyhodnocení mezinárodní fotografické soutěže 49. ročníku Ratibořického mapového okruhu. Plánovaný termín 5. září 2020 byl ohrožený, protože situace s pandemií covid-19 nebyla zcela zažehnána. Mapový okruh se musel poprvé za dobu svého konání dokončit elektronicky. Také poprvé v historii Ratibořického mapového okruhu se ocenila tři první místa. Zdeněk Pachovský z Fotoklubu Freeland Brno získal dvě první místa za snímky „Co chceš“ a „Jako z pohádky“, a současně první místo získal Pavel Musil za snímek „Lofoty pláž Uttaklev“ z Fotoklubu Broumov, který zároveň získal cenu Oldřicha Jenky sen. za nejlepší krajinářskou fotografii.

Po předání ocenění vítězům a vyhlášení začátku jubilejního 50. ročníku Ratibořického mapového okruhu bylo v Malém sále Tylova divadla setkání s významným českým fotografem Milošem Vojířem, který připravil všem účastníkům úžasný zážitek na téma „Půvabné impulsy“.

Vyhodnocení 49. ročníku Ratibořického mapového okruhu

Pořadí fotoklubů

1. Fotoklub KMF Brno
2. Fotoklub KPF Tišnov
3. Fotoklub ALFA Pardubice
4. Fotoklub MKS Jaroměř
5. Fotoklub Broumov
6. Fotoklub KDÚ Trutnov
7. Fotoklub Svitavy
8. Fotoklub Freeland Žďár nad Sázavou
9. Fotoklub KIS Hronov
10. Fotoklub Police nad Metují
11. Fotoklub Nové Město nad Metují Poznávání spolek
12. Fotoklub Nadraka Trutnov
13. Fotoklub OMEGA Hradec Králové
14. Fotoklub Rychnov nad Kněžnou
15. Fotoklub BAF Brandýs nad Orlicí
16. Fotoklub FOKUS Sopotnice
17. Fotoklub Červený Kostelec
18. Fotoklub Kostelec nad Orlicí
19. Fotoklub Klodsko

RMO 49. ročník TOP 30

Pořadí jednotlivců

1. Zdeněk Pachovský Co chceš ... Fotoklub Freeland
1. Zdeněk Pachovský Jako z pohádky Fotoklub Freeland
1. Pavel Musil Lofoty pláž Uttaklev Fotoklub Broumov
4. Milan Lhoták Sýkorka Fotoklub NADRAKA Trutnov
4. Luděk Klíž Kouzelné ráno Fotoklub MKS Jaroměř
6. Eva Stanovská Sněží Fotoklub ALFA Pardubice
7. Eva Stanovská Město v kostce Fotoklub ALFA Pardubice
7. Ivan Hurbánek Kdo z koho Fotoklub KMF Brno
9. Milan Lhoták A je moje Fotoklub NADRAKA Trutnov
9. Jan Broum Kam chodí slunce spát Fotoklub MKS Jaroměř 12
9. Jaroslav Mareš Modrá je dobrá Fotoklub Svitavy
12. Zdeněk Mudroch Černobílý sprint Fotoklub Nové Město nad Metují
12. Lenka Pekárková Mrazivo Fotoklub KDÚ Trutnov
14. Pavel Musil Svítání u památníku hor Fotoklub Broumov
14. Reinhold Friedrich Auer Vodní amfiteátr Fotoklub KPF Tišnov
16. Luděk Klíž Krmení dlasků Fotoklub MKS Jaroměř
17. Zdeněk Šulc Divadelní 3 Fotoklub KIS Hronov
18. Ivan Hurbánek Snídaně Fotoklub KMF Brno
19. Zdeněk Pachovský Zvědavci Fotoklub Freeland Žďár n. S.
20. Miloš Kleiner Ve skalách Fotoklub Police n. Metují
21. Luděk Klíž Štopišský vodopád Fotoklub MKS Jaroměř
21. Hana Pinková Kamenné království Fotoklub KMF Brno
23. Jan Válka Smutek Fotoklub KMF Brno
24. Zbyněk Šanc Inverze Fotoklub KDÚ Trutnov
24. Alexandr Kolovrátník Oko Lofot Fotoklub KMF Brno
26. Radoš Notek První sníh Fotoklub KIS Hronov
26. Pavel Musil Ráno na hřebenech Krkonoš Fotoklub Broumov
26. Ctibor Košťál Království ticha Fotoklub KDÚ Trutnov

26. Michal Beneš Bílá na bílé Fotoklub KPF Tišnov
30. Oldřich Jenka Po nočním větru Fotoklub Police n. Metují
30. Milan Lhoták Na lovu Fotoklub Nadraka Trutnov
30. Jan Volný Bouřlivé vlny Fotoklub Freeland Žďár n. S.
30. Petr Soldán Rosa coeli Fotoklub KMF Brno
30. Milan Ferov Polská sahara Fotoklub Tišnov

Ceny sponzorů

Cenu Svazu českých fotografů za výtvarné pojetí námětu získal Milan Kříček z Fotoklubu ALFA Pardubice za snímek „Pražský motiv“.

Cenu Impulsu Hradec Králové za výtvarnou fotografii získala Eva Stanovská z Fotoklubu ALFA Pardubice za snímek „Sněží“.

Ceny Antonína Kratochvila za výtvarný dokument získali autoři v pořadí 1. Marcela Zuchová z Fotoklubu OMMEGA Hradec Králové za snímek „Křtiny“; 2. Vladimír Adamec z Fotoklubu KPF Tišnov za snímek „U fotografa“ a 3. Petr Beran z Fotoklubu ALFA Pardubice za snímek „Ruce“.

Cenu Gábiny Kratochvilové získala za vizi lidstva v budoucnosti Miluše Tremerová z Fotoklubu MKS Jaroměř snímkem „Závan pokory“.

FOMA BOHEMIA spol. s r. o. Hradec Králové ocenila prvních deset autorů.●

*Pro Impuls
Rudolf Němeček*

Pár zajímavostí o digitální fotografii roku 2020

Starší zajímavosti z časopisu Věda a výzkum vydávaným Akademií věd:

- + v roce 2020 se vyprodukuje 1,4 trilionu fotografií
- + pokud byste 1 snímek udělali každou sekundu, 1,4 trilionu fotek byste stihli za více než 45,5 tisíce let
- + pokud byste si představili 1,4 trilionu dětí stojících jedno druhému na ramenou, dosáhly by až někam za planetu Saturn
- + 90,9 % snímků vzniká díky mobilním telefonům
- + když 1,4 trilionu snímků vydělíte současným počtem obyvatel zeměkoule (tedy 7,75 miliardami lidí), vyjde vám, že každý ročně nafotí „pouhých“ 185 snímků (ovšem včetně novorozenců a starců)

- + očekává se, že v roce 2021 vznikne 1,43 a v roce 2022 1,56 trilionu fotografií
 - + na sociální síť Instagram nahráli uživatelé přes 50 milionů fotek
 - + Facebook jich obsahuje asi 400 miliard
 - + a každou sekundu přibudou další 4 tisíce
- Doporučuji se na časopis podívat. Je plný zajímavých informací.
- zdroj <http://pdf.avcr.cz/A/2020-04/#page=27>

Vladimír Skalický
Lanškroun

„Velký fotografický podvod“

Narazil jsem na zajímavý článek o digitální fotografii a focení s telefonem. Vybral jsem ukázkou, která o něčem vypovídá.

Velký fotografický podvod

...Mám vybráno a nasazeno a začínám fotit. Světlo se rychle mění, takže mezi záběry musím neustále řešit základní fotografickou trojčlenku: clonu, (má vliv na hloubku ostrosti, tedy na šířku oblasti mezi popředím a pozadím, v níž se kresba jeví jako ostrá), expoziční čas (především na něm záleží, jak budou vypadat pohyby aut nebo lidí v záběru) a citlivost snímače (čím vyšší, tím vyšší riziko, že snímky budou vinou šumu k neokoukání).

Všechny tři veličiny jsou vzájemně závislé a fotograf musí vědět, co se stane, když některou z nich pohne. Navíc už je vážně hodně šero a na tu spoustu tlačítek a voličů na zrcadlovce skoro není vidět, takže prsty pracují po paměti. Celé to vyžaduje nejen slušnou sumu znalostí, ale i dost zkušeností, a stejně občas záběr vyjde jinak, jak bych si přál. Nicméně se vcelku daří, a tak mě může hřát vědomí, že bude stačit hodinka nebo dvě při zpracování v počítači a pár dobrých fotografií z toho bude – klidně i ve velkém formátu na zeď, kdyby někdo chtěl.

Koláče bez práce

A pak vytáhnou z kapsy telefon, bez jakékoli přípravy ho namířím na scénu, stisknu virtuální spoušť na displeji a můžu se jen smutně pousmát – ta plochá věc, vážící deset deka, pořídila snímek, který je bez jakýchkoli úprav na první pohled hezký a atraktivnější než kterákoli z fotografií vyprodukovaná během večera zrcadlovkou. Syté jásavé barvy, ostrá kresba, citlivě dávkované pohybové rozostření, prostě vše, co k večernímu focení patří a co se člověk se zrcadlovkou učí dlouhé měsíce. Na Facebook, na plochu

monitoru nebo po podobné účely jsou pro většinu lidí fotky z telefonu přímo ideální. Být profesionální fotograf, nejspíš začnu hledat nejbližší úřad práce...

...Odpověď má několik částí - ale ze všeho nejdřív je dobré podívat se na to, co ty smartphony vlastně dokážou. Když se totiž své mobilní fotografie z oné večerní Prahy porovnávám s výstupy ze zrcadlovky a s realitou kolem sebe, něco mi na nich nehraje. Třeba na nebi jsou zbytky červánků, které nejenže ten večer vůbec nebyly, ale takhle pokročilém soumraku se už vážně nevyskytují. Chodníky se lesknou, což sice vypadá krásně, ale po teplém týdnu bez deště se ve skutečnosti neleskly ani trochu. A s pohybem v záběru je to též dost podezřelé - kolemjdoucí lidé jsou ostří, zato z auta je rozmazaná čára, což odpovídá expozičnímu času, jaký se v ruce při nejlepší vůli udržet (a také když si člověk rozklikne metadata k fotografii, rychle zjistí, že hodnoty neodpovídají ani tomu způsobu zachycení). Celé je to zkrátka tak trochu vymyšlené...

...a na scénu přichází umělá inteligence. Zjednodušeně: fotoaparát má „nakoukaných“ tisíce nebo spíš statisíce záběrů s podobnou tematikou a zhruba ví, co má udělat, aby fotografie odpovídala většinovému vkusu. Co na tom, že si místy zcela nepokrytě vymýšlí jako s těmi neexistujícími červánky či mokrým chodníkem. Vypadá to hezky, tak co...

Rani Tolmat/Velký fotografický podvod Lidové noviny
– Orientace 17. října 2020

Pozitivní CK-fotovíkend 8.-10. 10. 2021

Vážení kolegové, přátelé, kamarádi.

Pevně věřím, že doba bez možností společných setkávání je již za námi. Nastal čas zkusit zase normálně žít. Potkávat se, mluvit spolu, smát se, dotýkat se. Jsem přesvědčen, že obdobně to vnímáte i Vy, mně blízcí, fotografickou vášní postižení lidé.

Co s tím uděláme? Jeden nápad by tu byl. Co kdybych Vás třeba pozval na svoji tradiční veselou foto akci. Destinace zůstává stejná jako v plánech na rok loňský.

Malebná krajina Českého Švýcarska. Kulisami nám tentokrát budou atraktivní skalní útvary a jejich fotogenické fragmenty a reliéfy.

Za útulný základní tábor jsme vybrali hotel Lípa ve Vysoké Lípě. (<https://www.hotelvysokalipa.cz>).

Moc rád Vás tedy moji milí přivítám v pátek 8. října 2021 na již 7. ročníku CK-foto víkendu. Budeme pochopitelně opět hodně fotit, o focení mluvit, tradičně plnit zadaná témata, promítat a hlavně žít. Akce bude trvat do neděle 10. 10. 2021.

Jdete se mnou do toho?

Dobré světlo všem a díky za přízeň, které si moc vážím.

Ctibor Košťál – pomalu zrající, pozitivní lektor. •

/Případní zájemci hlase se u naší Jany Neugebauerové – VSVF/

Milá Jani

**Jsme rádi,
že Tě máme!**

Co by bylo, kdybys nebyla tam, kde jsi, ale někde úplně jinde. Kdyby tě život zavál na jiné pracoviště, do jiného města, kdyby ses nevěnovala fotografii?

My všichni fotografové z našeho východočeského spolku bychom měli život určitě mnohem chudší. Nejen o setkání s Tebou, ale i o zážitky, které jsi nám přinesla. Mnozí z nás by se navzájem vůbec nepoznali. A protože kamarádů, zejména těch se stejným koníčkem, není nikdy dost, byla by to velká škoda.

Nemluvě o tom, že Tvou zásluhou většina z nás pozvedla své fotografování na vyšší úroveň a cvakání fotoaparátu se stalo součástí našich životů. A jak říkala na poslední vernisáži Jindra - díky Tobě, Pepovi a Ivovi už nikdy nebudeme fotit sr... No dobře, nepublikovatelná slova vynecháme.

Jistě bys ve své skromnosti namítla, že jsou lidé nahraditelní. Možná v zaměstnání, ale v životě ne. Atraktivita pořádané akce není dána akcí samou, ale lidmi, kteří ji připravují, kteří jí dávají duši. A to Ty prostě umíš. Patříš k lidem, kterým při práci svítí oči.

A proč to tu právě teď zmiňujeme? Letos na jaře jsi oslavila významné narozeniny. A tak Ti tu pomyslně všichni připíjíme, moc děkujeme a přejeme pevně zdraví!

Tví fotografové, co tě mají rádi

Jistě bychom chtěli popřát všichni, ale to se sem prostě nevejde. Za všechny alespoň Anička a Katka s Jankem.

V souvislosti s Janou mě napadají samé superlativy - trpělivost, ohleduplnost, ochota kdykoliv pomoci, přemíra laskavosti... Známe se spoustu let, ale teprve nedávno jsme zjistily, že máme společnou tetičku, takže jsme vlastně příbuzné.

Jani, přeji Ti hlavně zdraví a spokojenost, ať máš stále důvod k úsměvu, dost času na to, co Tě baví, a každý rok lepší než ten předchozí.

Srdečně AB

Píše se rok 2012 a já se hlásím na Pionýrský den. Nevím, co se ode mě čeká, ale těším se na něco nového ... znáš mě. Těším se na nové tváře, nové přátele. Nemýlila jsem se. Posléze nastupuji na HFK, kde jsi nás právě ty skoro všechny neustále utěšovala a vysvětlovala, že máme vydržet a nevzdát to. Máš můj velký obdiv. Pro všechny máš vlídné slovo, vždy úsměv a dokážeš naslouchat. Rozdáváš spoustu dobré nálady a optimismus. Za to ti děkujeme. Je nám ctí se připojit k řadě gratulantů a zvedáme skleničku. Na zdraví, Jani!

Přejeme štěstí, pohodu, klid na duši a v neposlední řadě splnění všech přání.

Katka a Janek

Milá Jani, do mého života jsi přinesla spoustu nového a hromadu krásných zážitků. Děkuji Ti a přeji krásné dny.

Eva

